

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 54, Ekim 2010

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

**Heryerde Devrimci Eylem
Her Adımda İktidar Hedefi**

Savaşsız sosyalizm mümkün değildir zafer savaşan işçilerle gelecek

Tekel Ziyareti

UPS Taksim

Zafere Kadar **GENÇ YOLDAŞ** İRTİBAT
www.devrinciogrencibirliigi.com
gencyoldas-2006@hotmail.com

Zafere Kadar Genç Yoldaş / Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi / Yıl:6 / Sayı: 54 / Ekim / Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına: Saime Kavak / Sofular Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57/ Sor. Yazı İşl. Müdürü: Saime Kavak / Baskı Yeri: Estet Ajans Matbaacılık, Merkezefendi Mah. Fazılpaşa Cad. 4. Zer Sanayi Sitesi No: 16/26 Topkapı-Zeytinburnu

Merhaba Genç Yoldaşlar;

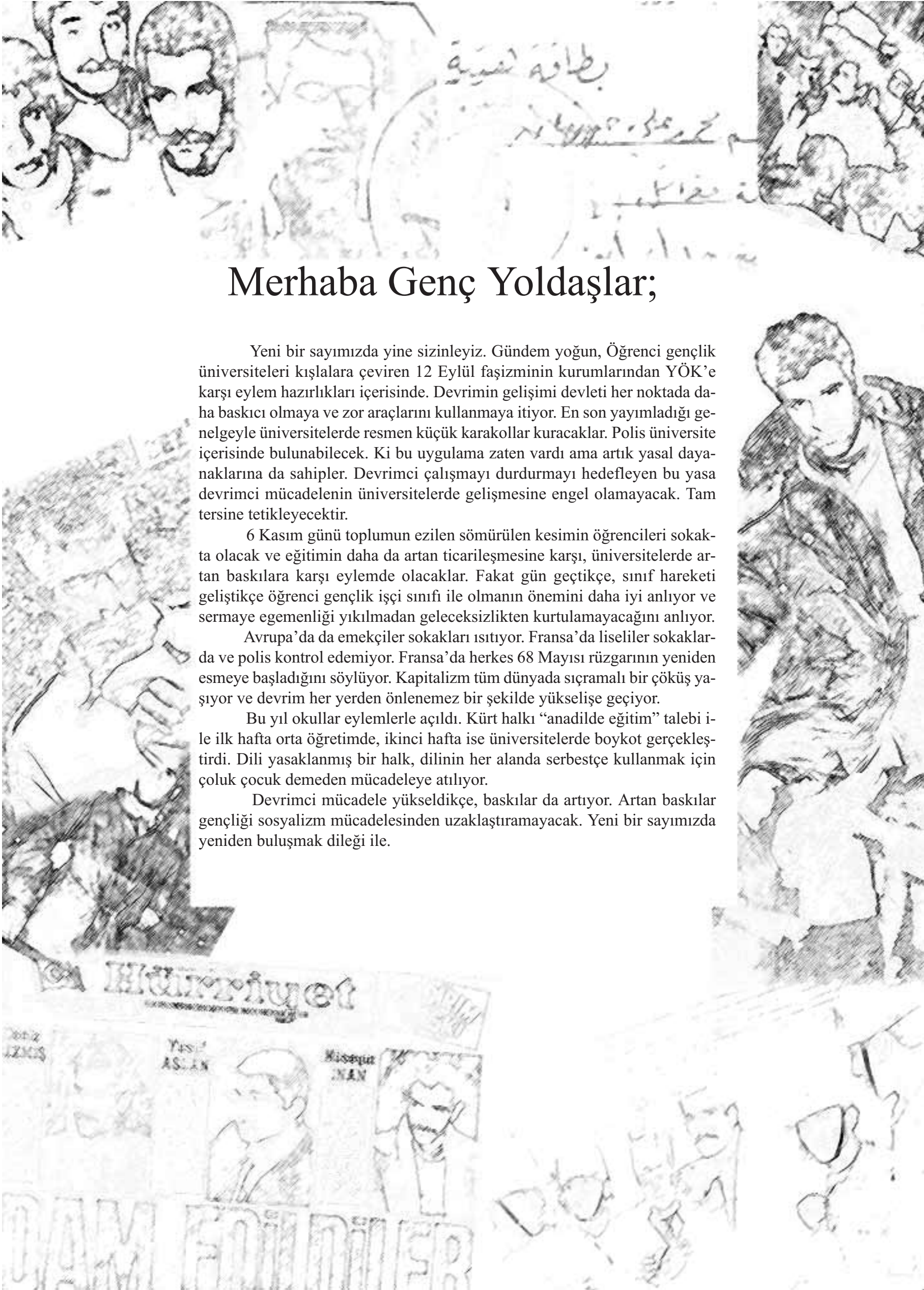
Yeni bir sayımızda yine sizinleyiz. Gündem yoğun, Öğrenci gençlik üniversiteleri kışlalara çeviren 12 Eylül faşizminin kurumlarından YÖK'e karşı eylem hazırlıkları içerisinde. Devrimin gelişimi devleti her noktada daha baskıcı olmaya ve zor araçlarını kullanmaya itiyor. En son yayımladığı genelgeyle üniversitelerde resmen küçük karakollar kuracaklar. Polis üniversite içerisinde bulunabilecek. Ki bu uygulama zaten vardı ama artık yasal dayanaklarına da sahipler. Devrimci çalışmayı durdurmayı hedefleyen bu yasa devrimci mücadelenin üniversitelerde gelişmesine engel olamayacak. Tam tersine tetikleyecektir.

6 Kasım günü toplumun ezilen sömürülen kesimin öğrencileri sokakta olacak ve eğitimin daha da artan ticarileşmesine karşı, üniversitelerde artan baskılara karşı eylemde olacaklar. Fakat gün geçtikçe, sınıf hareketi geliştikçe öğrenci gençlik işçi sınıfı ile olmanın önemini daha iyi anlıyor ve sermaye egemenliği yıkılmadan geleceksizlikten kurtulamayacağını anlıyor.

Avrupa'da da emekçiler sokakları ısıtıyor. Fransa'da liseliler sokaklarda ve polis kontrol edemiyor. Fransa'da herkes 68 Mayısı rüzgarının yeniden esmeye başladığını söylüyor. Kapitalizm tüm dünyada sıçramalı bir çöküş yaşıyor ve devrim her yerden önlenemez bir şekilde yükselişe geçiyor.

Bu yıl okullar eylemlerle açıldı. Kürt halkı "anadilde eğitim" talebi ile ilk hafta orta öğretimde, ikinci hafta ise üniversitelerde boykot gerçekleştirdi. Dili yasaklanmış bir halk, dilinin her alanda serbestçe kullanmak için çoluk çocuk demeden mücadeleye atılıyor.

Devrimci mücadele yükseldikçe, baskılar da artıyor. Artan baskılar gençliği sosyalizm mücadelesinden uzaklaştıramayacak. Yeni bir sayımızda yeniden buluşmak dileği ile.

UMUT OLMAK

Başyazı

“Ölümümü bildirirken siz benden daha çok korkuyorsunuz.” Yüzyıllar önce dünyanın döndüğünü iddia ettiği ve Avrupa'nın karanlık çağında gericiğe karşı kararlı ve ilkeli bir duruş sergilediği, düşüncelerinden vazgeçmediği için Roma'da diri diri yakılan Giordano Bruno'nun ölmeden önce ölüm emrini veren yargıçlara böyle söylediği rivayet edilir. Aşağıdaki sözler de ona aittir: “Ne gördüğüm hakikati gizlemekten hoşlanırım, ne de bunu açıkça ifade etmekten korkarım. Aydınlık ve karanlık arasındaki, bilim ve cehalet arasındaki savaşa her yerde katıldım. Bundan dolayı her yerde zorlukla karşılaştım ve cehaletin babaları olan resmi akademisyenlerin yanı sıra kalın kafalı çoğunluğun öfkesinde hedef olarak yaşadım.” İnandığınız ve uğruna savaş verdiğiniz düşünceler resmi toplumun karşısında ise, gerçekleşmesi o an için mümkün olmasa bile, hatta Bruno'nun karşılaştığı gibi ifade ettiğiniz gerçekler geniş yığınların çıkarına olmasına rağmen, yığınlar size karşıysa ya da düşmansa bile; cesaretli bir insan olduğunuzu kanıtlamanız için sizi var eden düşüncelerinize sıkı sıkıya sarılmanız gerekir.

Bruno'nun kafasının içinde cereyan eden düşünceler, her şeyden önce doğada var olan gerçeklerin dışı vurumuydu. Bu düşünceler Bruno'nun kaleminden yazıya dökülmeden önce, maddi dünyanın hareketinde zaten vardı. Bu maddi dünyanın hareketini bütün gerçekliği ile ortaya dökmek ve bunu savunmak cesareti gerektiriyordu. Çünkü gerçekleri bilmek cesaret gerektirir. Bu gerçekleri dile getirmek ise, Bruno gibi hizmet ettiğiniz toplumun önünde yakılmayı göze almayı gerektirir. İşte o zaman gerçeğin gücü ile dünyayı değiştirebilecek iradeyi elde edebilirsiniz. Çünkü gerçekler inatçıdır ve ne kadar yok etmek istesenez de, tarihin bir uğrak yerinde karşılaşırsınız onunla. Bugün dünyanın dönmediğini iddia eden biri var mı?

Dünya Dönüyor Kavga Sürüyor

Bugün herkes dünyanın döndüğünü kabul ediyor, ama yeryüzünde hala cehalet ve bilim; insanlık ve insanlığa karşı olan arasındaki kavga devam ediyor. Marks proletaryanın zaferinin kaçınılmaz olduğunu söylemişti. Çünkü kapitalizmde üretim araçlarına sahip olan burjuva sınıfla, ancak emeğini satarak geçimini sağlayabilen proletarya arasında uzlaşmaz bir çelişki var. Birinin çıkarı diğerinin zararına denk düşüyor.

Marks bu sonuca insan toplumunun tarihsel materyalist incelemesinin sonucunda varmıştı. İnsan toplumunun itici gücü ne krallar, ne de yetenekli yöneticilerdi. İnsan toplumunun itici gücü üreten ve tüketen geniş halk yığınlarıydı. Ve tarihteki her toplum, tarihin gelişimi içerisinde belli bir zaman

diliminde var olmuştu. Mademki toplumlar zaman içerisinde yerlerini bir başka topluma bırakmış ve bu süreçler devrimler yoluyla olmuşsa, kapitalizm de tarihseldir. Yani tarihin belli bir zaman diliminde ortaya çıkmış ve yine belli bir zaman diliminde ortadan kalkacaktır.

Fakat burjuva sınıf egemen sınıf olmasının vermiş olduğu avantajla, kapitalizmin aşılacağı düşüncesine karşı hep mücadele etti. Kapitalizmi sonsuz ilan ettiler. Kendilerine karşı olanları, tıpkı Avrupa'nın karanlık çağındaki rahipler, krallar gibi aforoz ettiler. Toplumdan dışlamaya, eğitim sistemi ile uyuşturdukları beyinlerin öfkesine maruz bıraktılar. Ve daha pek çok şey. Ama sonuçta kapitalizmin işleyiş yasaları tıpkı Marks'ın ön gördüğü gibi kapitalizmi krizden krize sokuyordu. Her geçen gün daha da yoksullaşan proletarya ilkin düşmanını buharlı makineler sansa da –ki o dönemin bilinciyle başka bir sonuç beklenemezdi- daha sonra onlara gerçekleri anlatan; neden sömürdüklerini ve ne kadar çok çalışırlarsa o kadar çok yoksullaştıklarını anlatan bilimsel sosyalizmin öncülerini tanıdılar. Proletarya ancak şimdi esas düşmana karşı yani burjuvaziye karşı mücadeleye girişebilirdi. Ama Engels proletaryanın kapitalizme karşı makine kırıcılığı hareketini yinede son derece önemli bulur. Çünkü proletarya kendisini yaşamdan kovan güce karşı kararlı ve sert bir mücadeleye girişmiştir. Kendisini yaşamdan kovanın kapitalist sistem olduğunu anladığında da, kapitalizmi bekleyen son farksız olmayacaktır. Olmadı da...

Komünden Sovyetlere Kavga Bayrağı Taşınıyor

Marks ve Engels proletaryayı bu kavgada hiç yalnız bırakmadı. Proletarya bu iki büyük düşünürü baktığında, onlarda kendi mutlu ve aydınlık geleceklerini görüyorlardı. Burjuvazi her ne kadar sosyalist bir toplumun ütopyadan öte bir şey olmadığını öne sürse de, yaşamda filizlenen gerçekler sosyalist toplumu zorunlu kılıyordu. Proletarya bunu zorlu yaşamında, bizzat yaşamın içinde çok daha iyi anlıyordu. Nihayetinde ilk işçi iktidarı olan Paris Komünü, 72 günlük ömründe burjuvazinin

yapamadıklarını yapmıştı. Yığınlar gördü ki; iktidar ellerine geçtiğinde sorunları çözmek o kadar da zor değil ve sorunlar çözülebiliyor. Yığınlar anladı ki, kendileri de bu koca toplumu yönetebiliyor. Sosyalist bir toplum mümkün ve bu tamamen bizzat bizim, yani proletaryanın mücadelesine, kararlı bir biçimde yürüteceğimiz savaşıma bağlı. Komün yenildi ama geleceğe büyük dersler bıraktı.

Daha sonra kendisinden önce tek deneyimi Paris komünü olan Rus işçi sınıfı, kendi sosyalist toplumunu inşa etmeye başladı. Dünyaya sosyalist toplumun kapitalizmden nasıl üstün olduğunu gösterdi. 1917 Ekim devrimi ile birlikte dünya da artık devrimler çağı da başlamış oldu. Kapitalizm her yerde çöküyor, dağılıyordu. Bu süre içerisinde burjuvazinin karalama kampanyaları hız kazandı elbette. Ama nafiye sosyalist toplum insanlığın, kapitalist barbarlıktan kurtuluşunun tek umuduymdu. Dünya işçi sınıfı, Sovyet toplumundan güç alıyor ve kendilerinin de başarabileceği, kendi ülkelerindeki burjuva sınıfını yenebileceği düşüncesi daha da güçlenmiş oluyordu. Nitekim Sovyetler Birliği emperyalistlere karşı en büyük zaferlerinden birini 1945 de Nazi faşizmini Avrupa'dan söküp atarak kazandı. Faşizme karşı zaferin ön-

cüsü olan Stalin, "ölümün adamlarına ölüm" şiarını yükselttiğinde Kızıl ordu'nun işçi, köylü, öğrenci neferleri onda sosyalizmin zaferini görüyorlardı. İnsanlığın kapitalizme karşı kazanmış olduğu mevziyi korumak gerektiğini ve arkasında yaratılan ileri değerlerin korunması gerektiğini anlıyorlardı. 1945 yılındaki zaferden ve Doğu Avrupa devrimlerinden sonra sosyalizm bir dünya sistemine dönüştü. Dünyanın 1/3'ü sosyalistti artık. Umut giderek büyüyor, savaşım her yerde yükseliyordu.

Emekçilerin Umudu Gerçekleştirecekleri Devrim!

Eğer bugün açlık önceki zamanlardan daha fazla ise, yoksulluk sefalet geçmişe oranla daha fazla ise, sömürü her zamankinden daha katmerli ise umutsuzluğun pençesi her gün proletaryanın, gençliğin kapısını çalıyor demektir. Fakat bu umutsuzluk kitlelerin kendi geleceklerine dair bir umutsuzluk değildir. Kapitalist sistem içerisindeki yaşamın kendilerine bir şey veremeyeceklerinin, düzenden umutsuzluğun ifadesidir.

İşçiler emekçiler, gençlik seçeneksiz değilsiniz. Genç yoldaşların görevi kitlelerin düzen sınırlarına hapsolarak var olana katlanmalarını izlemek değil, onlara farklı bir seçeneği göstermektir. En karanlık anda parıldayan ışık nasıl ki, bulunduğumuz yeri aydınlatıyor ve bastığımız toprağın neresi olduğunu biliyorsak; devrim seçeneği, sosyalizm de acı çekmeye mahkum edilmiş, geleceksiz bırakılmış gençliğin dünyasında aynı etkiye sahip olacaktır.

Bugün gençliğin, emekçilerin umuda her zamankiden daha fazla ihtiyacı var. Kendi güçlerinin ve yapabileceklerinin farkında olmaya ihtiyacı var. Lenin "kıvılcımdan yangınlar doğar" diyordu. Gençliğin büyük yangınları oluşturabilecek kıvılcımlara ihtiyacı var. Ve gençlik yangınları tutuşturabilir.

Bilimsel sosyalizmin öne sürdüğü görüşler kitlelerin kendisini kurtarabilecek olmasıdır. Ve geniş halk yığınları bunu ancak kapitalizme karşı kararlı bir mücadele vererek yapabilir. Umut devrimde, devrimci mücadelede. Ne bu düzende nede bu düzenin yamalı halinde emekçilere, gençliğe bir gelecek yok. Umut devrimde, gelecek devrimde!

Eğitimin Kapıları Emekçi Çocuklarına Kapatılamaz!

Üniversite kapıları öğrencilere dar gelececek

Üniversitelerin yeni fiyatları

- ✓ TOBB ETÜ: Bütün bölümler ve programlar KDV dahil 16 bin 750 TL
- ✓ KOC ÜNİVERSİTESİ: Bütün programlar KDV dahil 27 bin 500 TL. Hergünlük Yükseköğretim KDV dahil 7 bin YTL
- ✓ SABANCI ÜNİVERSİTESİ: Tüm programlar KDV dahil 25 bin TL
- ✓ İZMİR EKONOMİ ÜNİVERSİTESİ: Bütün lisans programları KDV dahil 7 bin 850 ABD Doları karşılığı TL
- ✓ YAŞAR ÜNİVERSİTESİ: İngilizce lisanslık sınıfı KDV dahil 12 bin YTL. Tüm fakülteler 14 bin TL. Meslek yükseköğretim programları KDV dahil 8 bin TL

Üniversite sınavları sona erdi. Sırada tercih dönemi var. Şimdi üniversiteler, en iyi öğrencileri kapmak için birbirleriyle yarışıyor. Facebook, Twitter gibi sosyal medya ağlarını da kullanan üniversiteler kesenin ağzını açıyor. Kimi Türkiye'nin başarılı öğrencilerini üniversitelerinde konaklatarak, kimi

mosyon masrafları girince tercih döneminde bir üniversitenin minimum harcaması 30 bin TL'yi buluyor. Reklam, ilan işi içine girerse rakamlar daha da büyüyor. Buna karşılık eğitim ve öğretim fiyatlarını çok yüksek bulan gençler çaresizlik içinde kalıyor. Türkiye'de...

Eğitim gün geçtikçe pahalılaşıyor. Eğitim gün geçtikçe parası olanın özel olarak alabileceği bir hizmet haline geliyor. Gençlik bedenler eğitim masraflarını karşılamak için çalıştıkları inşaatlarda hayatlarını kaybediyor. Esasında bu sistem tarafından katledilmiş oluyor. Kapitalizm emekçiler üzerinden, emekçi çocuklarının kanı üzerinden zenginliğine zenginlik katıyor. Bu durum böyle gidemez! Halk yoksulluğa, sefalet ve cehaletin karanlığına itiliyor. Halkın bin bir emekle yetiştirip büyüttüğü çocuklar da aynı sonla karşı karşıya.

Öğrenciler, arkadaşlar;

Hangimiz eğitim sisteminden memnunuz? Hangimiz işe yaramaz bilgileri almak için, büyük çabalarla ailelerimizin kazandığı paraları sistemin çarkına yedirmekten memnunuz? Hangimiz yıllarımızı eğitim kurumlarında bin bir güçlük geçirdikten sonra, işsiz kalmaktan memnunuz? Hiç birimiz değiliz. Çünkü nerdeyse hepimizin ailesi işçi emekçi, yani aynı ezilen sömürülen kesimdeniz. Öyleyse birbirimizin sorunlarını tanırız, biliriz.

Ama bu sistemde zenginliklerin ve özgürlüklerin sahibi olan sermaye sınıfı ve onun çocukları bizlerin karşılaştığı sorunları yaşıyor mu? Yaşamıyor. Onun derdi kedisi köpeği iken, senin derdin yol parası, harç parası. Onun derdi arabasını park edecek park alanı iken, senin derdin zamanında dersinde olabilmek. Hem de hayvanların dahi koyulamayacağı kadar tıktık tıktık olan otobüslerde. Onun derdi yaz aylarında tatil köylerinin arasındaki farklılık ise, senin derdin çalışabilecek bir iş bulmak. Çünkü eğitim pahalı ve aileye ekonomik yardımda bulunmak gerek. Belki de sen inşaattan düşecek olan, elektrikten ölecek olan sıradaki kurbansın. Ama sermaye düzenini, bu yanı hiç ilgilendirmez. Sermaye düzenini ilgilendiren şey, ona kazandırdığın artı değerdir. Ve sen onun gözünde kazandırdığın artı değerle önemsenir, kaybettiklerinle de yok olursun.

Sadece bu da değil, sermaye düzeni kurmuş olduğu YÖK gibi kurumlarla, faşizmin egemenliğini eğitim alanında da sürdürmeye çalışıyor. İşte şimdi üniversitelere karkollar kuracaklar ve senin düzene karşı her ayağa kalkışını bastırmak ezmek istiyorlar. Kendilerinin eğitim beslediği faşistler ellerinde satırlarla, iplerinden çözülmeyi bekliyorlar. Peki, tüm bunlara sessiz mi kalacağız?

Hayır! Başını dik tut, çünkü sen vermiş olduğun bu mücadelede haklısın. Yanı başında dilleri yasaklanan Kürt halkı çoluğundan çocuğuna mücadele ediyorsa, işçiler mücadele ediyorsa, üniversitede devrimciler sosyalizm şiarını haykırmaktan geri durmuyorsa, başını dik tut ve bu mücadeleye sen de katıl. Çünkü seninle bir kişi daha fazlayız. Çünkü seninle sesimiz bir kişide daha yankısını buluyor. Çünkü seninle bir kişiyi daha bu ucu bucağı dehşet olan kapitalist sistemden koparıyoruz.

Öğrenciler Arkadaşlar;

Yeni bir mücadele dönemi başlıyor. 6 Kasım YÖK'ün kuruluş günü ve öğrenci gençlik yaşadığı tüm sorunların kaynağı olan sermaye düzenine karşı harekete geçecek. 6 Kasım günü sokaklarda devrim ve komünizm şiarları yankılanacak. İşçilerle, emekçilerle yani tüm ezilenlerle birlikte olduğumuz, mücadelede yan yana olduğumuz haykırılacak. Sen parası olmadığı için okumakta zorlanan, horlanan ya da sömürülmesi reva görülen, 6 Kasım günü sende yanımızda yerini almalısın. Bu kavgaya bir soluk daha katmalısın, çünkü geleceği için mücadele eden gençlik aynı solukta söylemelidir türkülerini.

**6 Kasım'da İşçilerle
El Ele Sokağa, Devrime!
Üniversite Kapıları
Emekçi Çocuklarına Kapatılamaz!
DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)**

DİL KIRIM

-(umut Güneş)-

Heringer “Balık için su ne ise, insan için de dil odur” der. Yani siz birilerinin dilini yasakladınız mı, onun hayat damarlarını da kesmişsiniz demektir. Bu topraklarda hayat damarları kesilmeye çalışılan ve nüfusu milyonları bulan bir halk var. Kürt halkı! Uzun yıllar uygulanan sistematik bir politikayla, yani bir devlet politikası olan Kürt dilinin asimilasyonu yoluyla bir ulusun hayat damarları kesilmeye çalışıyor.

Alman filozofu Heideger “Dil, insanın evidir” der. Yani siz birilerinin dilini yasaklarsanız, onların evini de yıkarsanız demektir. Akla hemen Kürdistan’da olan köy boşaltmaları, köylerin bombalanması ve evlerinden,

yurdundan uzaklaştırılan bir ulusun hikayesi geliyor. İnsan yabancı topraklarda gözlerini bambaşka bir dünyada aşmış gibi olur, alışamaz, rahat edemez ve yabancı toprakların yabancı insanları oluverir bir anda. Yabancılık canını sıkarak ve onu milyonlarca insanın yaşadığı bir yerde yalnız bırakır.

Wilhelm von Humbold “Bir ulusun dili onun ruhudur, ruhu da dilidir” der. Ruhsal şekilleniş bir ulusun önemli özelliklerindedir. Bir ulusun ulus olabilmesi için gereken özelliklerindedir. Kürt ulusunun bu ruhsal şekillenışı, dilinin yasaklanması ile bozulmak istenmiş ve bir ulusa ait bütün bir tarih, kültür ve miras yok edilmek istenmiştir. Bu istek bir kişi ya da kişilere ait değildir. Bu istek Türk burjuva sınıfına aittir. Burjuvazi bu politikayı on yıllardır uyguluyor ve bu şekilde milyonlarca insanı kendisine ait olmayan, kendisine yabancı gelen bir kültür ve ruhsal şekilleniş içerisine sokmaya çalışıyor. Burjuvazinin çıkarları söz konusu olduğunda, bunların dışında her şey önemsiz ve değersizdir.

Kürt Dilinin Asimilasyonu Devlet Politikasıdır

Osmanlı imparatorluğunda birçok ulus ve ulusal topluluk “yaşardı.” Ve henüz uluslaşma sürecinin yaşanmadığı dönemlerde, Osmanlının toplum yapısı dinlere göre ayrılmıştı. Bu toplum yapısında Müslümanlar “millet-i hakimiye” yani hakim millet diye tabir edilirdi. Ezilen milletler durumunda olanlar ise gayrimüslimlerdi. Fakat genç Türk burjuva sınıfının kurulmasına öncülük ettiği TC cumhuriyeti kurulduktan sonra bu durum değişti. Ezen ve ezilen ulus kavramı değişti. Cumhuriyetin ilk yıllarında Türk burjuva sınıfı açısından, henüz güç dengeleri bu topraklarda yaşayan bütün ulus ve ulusal toplulukları yok sayabilecek düzeyde değildi. Ve bu durum Türk burjuva sınıfının en yetkili temsilcisinin ağzından şöyle açıklanıyordu: “Efendiler, meselenin bir daha tekerrür etmemesi ricasıyla bir iki noktayı arz etmek isterim. Burada maksut olan ve Meclis-i Alinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir, yalnız Çerkez değildir, yalnız Kürt değildir, yalnız Laz değildir, fakat hepsinden mürekkep(oluşmuş) Anasır-ı İslamiye’dir.” 1920 yılında mec-

liste çıkan bir tartışma üzerine Mustafa Kemal bu sözlerle sorunu kesin bir dille açıklıyor. Ama çok değil 1924 anayasasının ilanı ile görüldü ki, TC cumhuriyetinin tanıdığı tek ulus Türk ulusudur. Bunu herkese kabul ettirmek için ise her türlü yol denenmiştir. Eğitim burada kullanılan en önemli araçtır. Her yerde Türkçe kullanılmaya başlanmış ve başka dilleri kullananlar cezalandırılmıştır. 1925 yılında kabul edilen ve uzun süre saklanan “Şarkı İslahat Planı” ile ilk defa resmi olarak Kürtçe (ve diğer ulusal toplulukların dilleri) yasaklanır. Bu yasanın 41. maddesi şöyledir: ‘Malatya, Elazığ, Diyarbakır, Bitlis, Van, Muş, Urfa, Ergani, Hozat, Erciş, Adilcevaz, Ahlat, Palu, Çarsancak, Çemişgezek, Ovacık, Hınımansur(Adıyaman), Besni, Arga, Hekimhan, Birecik, Çermik, vilayet ve kaza merkezinde, hükümet ve belediye dairelerinde, diğer kuruluşlarda, okullarda, çarşı ve pazarlarda Türkçeden başka dil kullananlar, hükümet ve belediyenin emrine aykırı davranmakla suçlanacak ve cezalandırılacaktır’ Bu plan eksiksiz uygulanır ve koyunun 25 kuruş ettiği bir dönemde, konuşulan her Kürtçe kelime başına 5 kuruş ceza alınır.

Bu plan sadece bir ulusu inkar etmenin, akıllardan kazımanın ve o ulusun dilinin yok edilmek istenmesinin çok ötesinde, Türk burjuva sınıfının sermaye birikimini sağlamak adına nasıl acımasız yolları kullandığını göstermesi açısından ibret vericidir. Çünkü Türk burjuva sınıfı o dönem henüz yeterince sermaye birikimine sahip değildir, bu nedenle emekçiler ve ezilen Kürt ulusunu bu tür yasalarla sömürmekte, iliğini kurutmaktadır. İkincisi; devletin varlığını garanti altına almak adına, yeni yetişen ve yetişecek olan kuşağı bu topraklarda sadece tek bir ulusun var olduğunu inandırmak için uygulamaktadır. Bu bir devlet politikasıdır. Çünkü TC devletin temelinde Kürt ulusunun inkarı vardır, bu devletin temel direklerinden biridir. Öyle ki bugünün faşistleri nasıl Kürt halkına saldırmakta tereddüt yaşamaz ve devlet tarafından korunursa, o dönemde gerici burjuva cumhuriyetinin savunucuları, dilin önemini bildiklerinden dolayı halkı Türkçe konuşmaya zorlamaktadır. 1927 yılında

Dar-ül-fünun Hukuk Fakültesi Talebe Cemiyeti “Vatandaş Türkçe Konuş” kampanyası başlatıyor. Buna bütün gerici gençlik örgütleri ve Türk ocakları destek veriyor. Kürtçe konuşanlar sokaklarda dövülür, otobüslerden dövülerek atılır ve saldırıya maruz kalırken, kendi anadilleri ile konuşanları büyük bir suç işlemiş gibi görürler. Suç ise açıktır: “Türklüğe Tahkir” yani hakaret. Böylece sokaklarda eli sopalı dolaşan gericiler, Kürtçe konuşan ya da azınlık dillerinden her hangi birini kullananlara saldırırlardı. Bu politika 1960’lı yıllara kadar ara ara uygulandı. Dil bilimde, bir dilin bu şekilde yok edilmesi, asimile edilmesi “Dil kırım” diye ifade edilir. Buna “Beyaz Ölüm” de denir.

Cizre’de Bir Orta Okul

1950’li yıllarda Cizre’de bir ortaokulda okul müdürü, bütün öğrencilerin şaşkın bakışları içerisinde tahtaya şöyle yazar:

Kürtçe konuşanlara on kuruş ceza
Konuşanları ihbar edene beş kuruş mükafat

Kürtçe konuşanı gören, öğrenciyi ihbar etmezse ona on kuruş ceza

Bu yaşadığımız döneme gelene kadar hiç değişmedi. Hep aynı biçim uygulanmadı elbette ama sonuçları hep benzer oldu, amacı da aynı. Kürt ulusunun gencecik çocukları ürkeklik, içine kapanıklık, tutukluluk vb. gibi toplumsal yaşama uyumda görülen bozuklukların birçoğunu yaşarken, travma içinde yetişen kuşaklar boy verdi.

Sonuçta Kürt ulusu üzerinde uygulanan imha ve inkar politikası devletin resmi politikası olarak günümüzde de sürüyor ama önceliklerden farklı koşullarda...

Yasaklanmış Dille Zafer Türküleri
Fakat hiçbir şey olduğu yerde durmuyor. Buraya kadar anlattıklarımız Türk burjuva sınıfının resmi politikasının ne olduğunu gösteriyor. Fakat anlattıklarımızdan çok daha acı olayların yaşandığı su götürmez. Ama bu madalyonun sadece bir yüzü. Madalyonun diğer yüzünde ise Kürt halkının, Orta Doğunun bu en devrimci halklarından olan Kürt halkının kendisini var etme ve kendisine ait olanı yaşatma mücadelesi var. Türk burjuva sınıfının uyguladığı ve iş birlikçi Kürt burjuva sınıfının destek verdiği bu politikalar ne kadar ürkütücü ve korkunç ise; Kürt halkının buna karşı vermiş olduğu mücadele o kadar görkemli ve haklı. Bugün Kürtçe hala yasak bir dil. Ne resmi kurumlarda kullanılıyor ne de Kürt çocukları ana dillerinde eğitim görüyor. Ama önceki dönemlerde olduğu gibi Kürtçe konuşanlar, ya da Kürtçe müzik dinleyenler kolay kolay saldırıya uğrayamıyor. Bugün Kürt halkı uyanışını ve bu mücadelede elde ettiği zaferleri yasaklanmış olan diliyle sokaklarda, meydanlarda haykırıyor. Taleplerini Kürtçe dile getiriyor. Bunu nasıl yorumlamak gerekir? Devletin, bu faşist devletin artık daha “demokratik” oluyor olması ile mi, yoksa Kürt halkının onurlu mücadelesi ile mi? Gerçekleri görmek isteyen herkes Kürt halkının onurlu mücadelesi diyecektir. Bu mücadele sayesinde birçok kazanım elde edildi ve devrimin de en önemli dinamiklerinden olan Kürt halkının mücadelesi, emekçilerin mücadelesi sayesinde faşist devlet birçok defa geri adım attı. Atmaya da devam edecektir. İktidarını kaybetme korkusuyla burjuvazinin vermeyeceği taviz yoktur. Kürt halkı ve emekçiler sürdürdükleri

mücadele süreci içerisinde bunu görmelidirler, görüyorlar. Her deneyim daha ilerleri adımların zeminini hazırlıyor ve yasaklar yaşamın içerisinde tuzla buz oluyor. Devrimin gücünü görmek isteyen herkes, burjuvazinin yönetemediğini görmek isteyen herkes bu duruma bakabilir.

Okulların açıldığı dönemde “Ana dilde Eğitim” için hem orta öğretim öğrencileri, sonrasında da üniversitedeki Kürt öğrencileri boykot eylemini gerçekleştirdiler. TZP-Kurdi’nin çağrısıyla gerçekleşen bu eylemler, Kürt halkının kendi taleplerini dile getirmesi açısından önemli elbette ve desteklenmelidir. Fakat şunu da görmek gerekir salt ana dilde eğitim, Kürtçe üzerindeki asimilasyonun bittiği anlamına gelmez ve bu talep “Resmi dil zorunluluğunun” kaldırılmasına kadar ilerletilmelidir. Bütün devlet kurumlarında tek bir dilin konuşulma zorunluluğu kaldırılmalıdır. Bununla beraber yukarıda da söylendiği gibi kazanılan her hak mücadele içerisinde elde edildi. Haliyle faşist devlet yapısı parçalanmadan; halkların özgürce gelişiminin önünü açacak ve destekleyecek bir Demokratik Halk İktidarı kurulmadan hiç bir hakkın güvencesi olamaz. Bu nedenle Kürt halkı asla bu düzenden bir umut beklememelidir. Umudunu devrime bağlamalıdır. Çünkü bir ulusun kendi geleceğini tayin etme hakkını tanımayan bir devlet, o ulusun gelişmesini de istemez, ona ait olan kültürün, dilin devam etmesini de istemez. Kürt dilinin ve diğer bütün dillerin özgürce gelişip serpilebileceği, bu hakların bizzat halkın kendisi tarafından garanti altına alınacağı tek iktidar, Demokratik Halk iktidarındır. Mücadele bunu hedeflemeli ve onun için olmalıdır.

DOĞANIN İNTİKAMI

Yerkürenin dört bir yanı arka arkaya meydana gelen felaketlerle sarsılıyor. Ne yana dönsek yıkımlar ve yok oluşlar... Depremler, seller, fırtınalar... Bu saydıklarımız birer doğa olayıdır ve bilimsel-teknolojik gelişmenin bu kadar ilerlediği çağımızda bu tür felaketler büyük katliamlara yol açmamalı. Bu tür felaketlerin katliamlarla sonuçlanmasının temel sebebini kapitalizmin sınır tanımayan kar hırsında arayabiliriz.

Bugünkü kar üzerine kurulu “ya büyü ya öl” şiarıyla yol alan burjuva toplumunda tabiri caizse yeryüzünün iliklerine kadar işleyen bir yok etme faaliyeti sistemli olarak uygulanıyor. Kapitalist işleyiş yasaları öyledir ki, kendisine artı değer kazandırmayan her şeyi yok eder. Bu işleyiş yasaları sonucu toplumda her türlü insani faaliyet, sanat, kültür vb. birer meta haline gelmiştir. Alınıp satılır olmuştur. Bundan doğada nasibini almış ve her bir parçası metalaştırılıyor. Dolayısıyla, yukarıda da belirtildiği gibi “ya büyü ya öl” düsturundan hareketle toplumdışı, toplumu yıkan bir mekanizma olarak boy gösteren kapitalizm, doğanın da yıkımına neden olan ekolojik bunalımlara yol açıyor ve her geçen gün doğaya ve insanlığa verdiği zarar da katlanarak artıyor. Sermaye asla olduğu yerde kalmak istemez. Hep daha da genişlemek ve yoğunlaşma eğilimindedir. Hangisine daha fazla yükleneceği belli olmasa da sürekli mücadele etmek zorunda olsa da insanlığı ve doğayı sonu gelmez bir biçimde sürekli alt etmek zorundadır. Bu, asla yerinde duramayan sınırları aşıp yenilerini oluştururken yeni düzeylere ulaşmak zorunda olan bir dinamizmin varlığına işaret eder. O halde küreselleşme çağı, sermayenin insan ve doğayla mücadelesinin dünya genelinde gerçekleşeceği bir evreye ulaşmış olduğunu gösterir. Aynı zamanda bu sermaye, atıklarıyla güneş enerjisini at-

mosferde hapseden sanayi sisteminin hem denetçisi hem de düzenleyicisidir. Tam da bu noktada, küresel ısınma ve küresel iklim değişikliği de emperyalizmin bir ürünü olmuş oluyor. Biyosferin organoklorinlerle ve zararlı olduğu kadar analizi de zor olan başka zehirli maddelerle doldurulması, canlı türlerinin hızla yok olması gibi daha bir sürü şey de sermayenin amansız büyümesinin neden olduğu tehlikeli ekolojik etkilerdir. Ve bu etkiler, insanlıkla doğa arasındaki ilişkide meydana gelen büyük bir krizin sarmallar çizerek her yere işleyen birer belirteçleridir. Nitekim büyük yıkımlara yol açan felaketler de bu krizin sonuçlarıdır. Bu noktada üzerinden fazla zaman geçmeyen bir büyük yıkıma değinmek yerinde olacaktır: Ocak ayında meydana gelen ve binlerce

insanın ölümüne yol açan Haiti Depremi.

ABD'nin burnunun dibinde bir ülke yıkıldı. Peki, bu ülke neden yıkıldı? Ve sonrasında ne oldu? Neredeyse aynı büyüklükte depremlerin -burjuva lügatta- “gelişmiş ülkelerde” daha az zararla atlatıldığını biliyor ve görüyoruz. Her türlü yaşamsal olanaktan, emperyalist güçlerce yoksun bırakılan Haiti’de devlet kurum ve kuruluşları da dahil, her türlü yapı depreme dayanıksız inşa edilmiştir. Kar hırsı burjuvaziye korkunç katliamların imzasını arttırıyor. Daha güvenli konutlar inşa etmek, alt yapıyı güçlü yapmak yüksek maliyetli iş olduğundan, daha fazla kazanmak adına binlerce insanın ölümüne sebep oldular. ABD on binlerce askeri ile yardım adı altında Haiti’de açık işgale girişti. Bir-

leşmiş Milletlerce depolara konulan yardım malzemelerini insanlara vermeden, başka ülkelerden gelen yardımları da engelledi ve birçok insanın ölümüne bir kez daha sebep oldu. Peki, sosyalizm bayrağını dalgalandıran Küba ne yaptı? Tek cümleyle özetleyecek olursak “Biz doktor göndeririz, asker değil!” dedi ve söylediğini yaptı. Tam da bu noktada her yıl insani yardım eğilimleriyle ilgili olarak yapılan Word Disasters (Dünyadaki Felaketler) adlı araştırmayı yapan

uluslar arası federasyonun başkanı Astrid Heiberg’in sözlerine kulak vermeli ve 2005 yılında meydana gelen Katrina Kasırgası’nı bu sözler ışığında değerlendirmeliyiz. Şöyle diyor Heiberg:

“Küresel ısınma ve ormanların yok edilmesinden kaynaklanan çevre sorunları ile yoksulluk ve gecekonduların sürekli artmasıyla kendini gösteren toplumsal sorunlardan herkes haberdar; ancak bu iki faktör bir araya gelince felaket yepyeni boyutlara ulaşıyor.”

2005 yılında meydana gelen Katrina Kasırgası’nda ABD’nin New Orleans, Louisiana, Missisipi ve diğer bölgelerinde binlerce kişi ölmüş ve bir o kadar insan da mahsur kalarak yardım beklemişti. Heiberg’in de belirttiği gibi, kasırganın geleceği önceden biliniyordu fakat hiçbir önlem alınmamıştı. İşte bu nedenle binlerce can kaybı yaşanmıştı. Aynı kasırga ABD’den önce Küba’dan da geçmişti fakat tek bir Küba yurttaşının burnu bile kanamadan atlatılmıştı. Çünkü Küba kasırganın etkileyeceği alanlarda yaşayan insanları daha güvenli bölgelere taşımış ve gerekli önlemleri almıştı. Ve yine sosyalist Küba, kasırga ABD’yi vurduğu zaman ABD’nin kendilerine uyguladığı tüm ambargolara rağmen ABD Hükümeti’ne New Orleans şehri için yardım teklifinde bulunmuştu, çünkü kendilerine uygulanan ambargonun suçlusunu ABD halkı olarak görmüyorlardı ve binlerce tam donanımlı doktor yollayabileceklerini söylemişti. Fakat ABD bu teklifi de kabul etmeyerek yine binlerce insanın ölümüne bir kez daha yol açmıştı.

Sonuç olarak; solduğumuz havanın, içtiğimiz suyun, yediğimiz besinlerin sağlıksızlığı, kıyılarımızın, denizlerimizin, göllerimizin derinliklerinin ve neredeyse tüm vahşi doğanın geri dönüşümsüz bir şekilde yok edildiği ortada. Nükleer santrallerin mantar gibi çoğalması, milyonlarca insanın yaşadığı kentleri nükleer atık cehennemi-ne çevirerek bilinebilen ve bilinmeyen pek çok zararlı maddelerin çöplüğüne dönüşmektedir. Tüm bu zararlı maddeler doğal çevreyi olduğu gibi insan yaşamını da tehdit edici bir etkiyle karşı karşıya bırakıyor. Tüm bunları dillendirmek, sadece bu sorunların kaynağına inip somut ve kökten çözüm önerileri getirdiğimiz zaman önem kazanır. Bu noktada insanlık şimdi hiç olmadığı kadar hayati önem taşıyan bir yol ayrımına gelip dayanmıştır. Ya bu sistemin temel çelişkilerini görmezden gelip var olan yıkıcı sistem içinde yok olmayı bekleyecek ya da bu toplumun temellerini dinamitleyecek; kendi kurtuluşunu ve doğanın kurtuluşunu sağlayabilecektir.

93. YILINDA ŞAN OLSUN EKİM DEVRİMİNE

19. Yüzyılın son çeyreğinde hızlı bir kapitalistleşme süreci içerisine giren çarlık Rusya'sı kapitalistleşmenin geç geliştiği bir ülkedydi.

Buradaki işçiler günde 12,5 saat çalışırken dokuma işçileri günde 14–15 saat çalışıyordu. İşçilerin hiçbir sosyal hakları bulunmuyordu ve çok düşük bir ücrete çalışıyorlardı. Kapitalizm geliştikçe kendi sonunu ve kendi düşmanını yaratıyordu. İşçi sınıfı kendi üretiminden yararlanmak için bilinçleniyor aynı zamanda örgütleniyordu. İşçi sınıfı örgütlenedikçe grevler engellenemez hale geldi. Birçok fabrikada grevler başladı, 5 yıl içerisinde 80 bin işçinin katıldığı 48 grev gerçekleştirildi. Kapitalizm işçileri köleliğe mahkum ederken kendi sonunun gelişine engel olamıyordu.

1900–1903 yıllarında Avrupa'da patlak veren ekonomik bunalım kısa süre içerisinde Rusya'yı da etkisi altına aldı. Yüz binden fazla işçi işten çıkartılmıştı. İşten atılmalarla birlikte grevler patlak verdi. Çarlık bu grevleri durdurma bilmek için çok ağır şiddet yöntemlerine başvurdu.

Kapitalizmin darbelerinden köylülerde nasibini alarak ayaklanmaya başladı. Köylüler zengin toprak sahiplerinin makinelerini yakıyor, toprak ağlarını ölüme mahkûm ediyorlardı. Ekonomik bunalım bir toplumsal harekete dönüştüğü yıllarda öğrencilerde gecikmeden işçi ve köylülere destek verdi. Birçok okulda boykotlar gerçekleştirildi. Olaylar hızlı bir şekilde devrime doğru ilerlerken, kitleler öncü bir partinin yönlendiriciliğine daha çok ihtiyaç duyuyorlardı.

Sınıf hareketinin gelişmesi, sürgündeki Rus devrimcilerin Avrupa'da yayımlanan Marksist eserleri çevirip Rusya'da yayımlaması ile Marksizm Rus Proletaryasında ve gençliğinde çok etkili oldu. Rusya'da ilk Marksist Parti RSDİP(Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi) 1895 yılında kuruldu. Fakat ilk kongresinden hemen sonra kongreye ka-

tılan üyelerin neredeyse tamamı tutuklandı. Ama daha sonra Plehevov, Vera Zazuliç, Lenin, Martov gibi önderler yana yana gelerek yeniden RSDİP'i oluşturdular. 1901 yılında yapılan kongrede Leninistler çoğunluğu oluşturdukları için Bolşevik (Rusçada çoğunluk Bolşovisto demek), Martov ve çevresindekiler azınlıkta kaldıkları için onlara Menşevikler(Rusçada azınlık Menşevisto demek) dendi. Lenin illegal devrimci bir partiden bahsederken, Menşevikler yasal mücadele veren bir kitle partisinden bahsediyorlardı. RSDİP içerisindeki bu ayrılık 17 Temmuz 1903'te Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisinin (RSDİP)'in 2. kongresinde daha da keskinleşti. Ve Bolşevikler olarak ayrıldılar. Daha sonra 1904 yılında 11 Bolşeviğin katıldığı bir kongre yapıldı. 4 Ocak 1905 de Bolşevik Partinin yeni yayın organı olan Vperiyod (İleri) adlı Bolşevik gazetesinin ilk sayısı çıktı.

Devrimin Ön Günü

Bolşevik ve Menşevik ayrımı işçiler

üzerinde yoğun bir etki yarattı. 1905 devriminden önce Japonya ile Çarlık Rusya'sı savaş birbirlerine savaş ilan ettiler. Çin'in hangi gücün sömürgesi olacağı sorunu bu savaşın nedeni oldu. Aynı zamanda Çarlık bu savaşla içeride yükselen devrimi de ezmeyi düşünüyordu. Japonlar 1904 yılında portarthur kalesine saldırdılar o andan itibaren Japonya ve Rus savaşı başlamış oldu.

Bolşevikler bu savaşı bir iç savaşa dönüştürmek istiyorlardı. Çünkü Çarlığın gerçek amacının işçi sınıfının iktidar mücadelesini, yani devrimi engellemek istediğini biliyorlardı. Çarlık Bu savaşta ağır bir yenilgi aldı. Sonuç hiç de umduğu gibi olmadı. İşçiler ve köylüler üzerindeki baskı daha fazla arttı. Ama işçilerin ve köylülerin de Çarlığa karşı olan öfkeleri gün geçtikçe artıyordu. Bununla beraber asker üniforması altındaki köylülerde Çarlığa karşı mücadele etmeye başladılar. Emre itaatsizlikten tutunda, yaşadıkları kötü koşullar, kötü beslenme askerleri de ayaklanmaya itiyordu.

9 Ocak 1905 günü Papaz Gapon önderliğinde 140 binden fazla işçi ailesi ile birlikte Kışlık sarayının önüne doğru yürüyüşe geçti. Çara dileklerini ileteceklerdi. Ama Çarlık birliklerinin ateş açması sonucu büyük bir katliam yaşandı. Kışlık sarayı önünde yaşanan katliamın Pazar günü gerçekleşmesi sebebiyle tarihe "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçti. Çarlığa karşı olan tepkiler yükseldi. Bu dönemde gerçekleşen grevlere 400 bin kişi katıldı. Emekçilerin Çara ve düzene olan öfkesi hızla artıyordu.

1905 devrimi ve Moskova'da başlayan çatışmalar işçileri ve köylüleri etkisi altına aldı. Artık işçi sınıfı sadece kendisi için mücadele etmiyor, sınıf kardeşleri için de silahlı mücadeleye adımlar atıyordu. Bolşeviklerin öncülüğünde silahlanan halk Çarlık askerlerine artık silahla cevap veriyordu. Bu silahlı eylem köylüleri de etkisi altına aldı. Kısa sürede birçok toprak ağasının topraklarına el

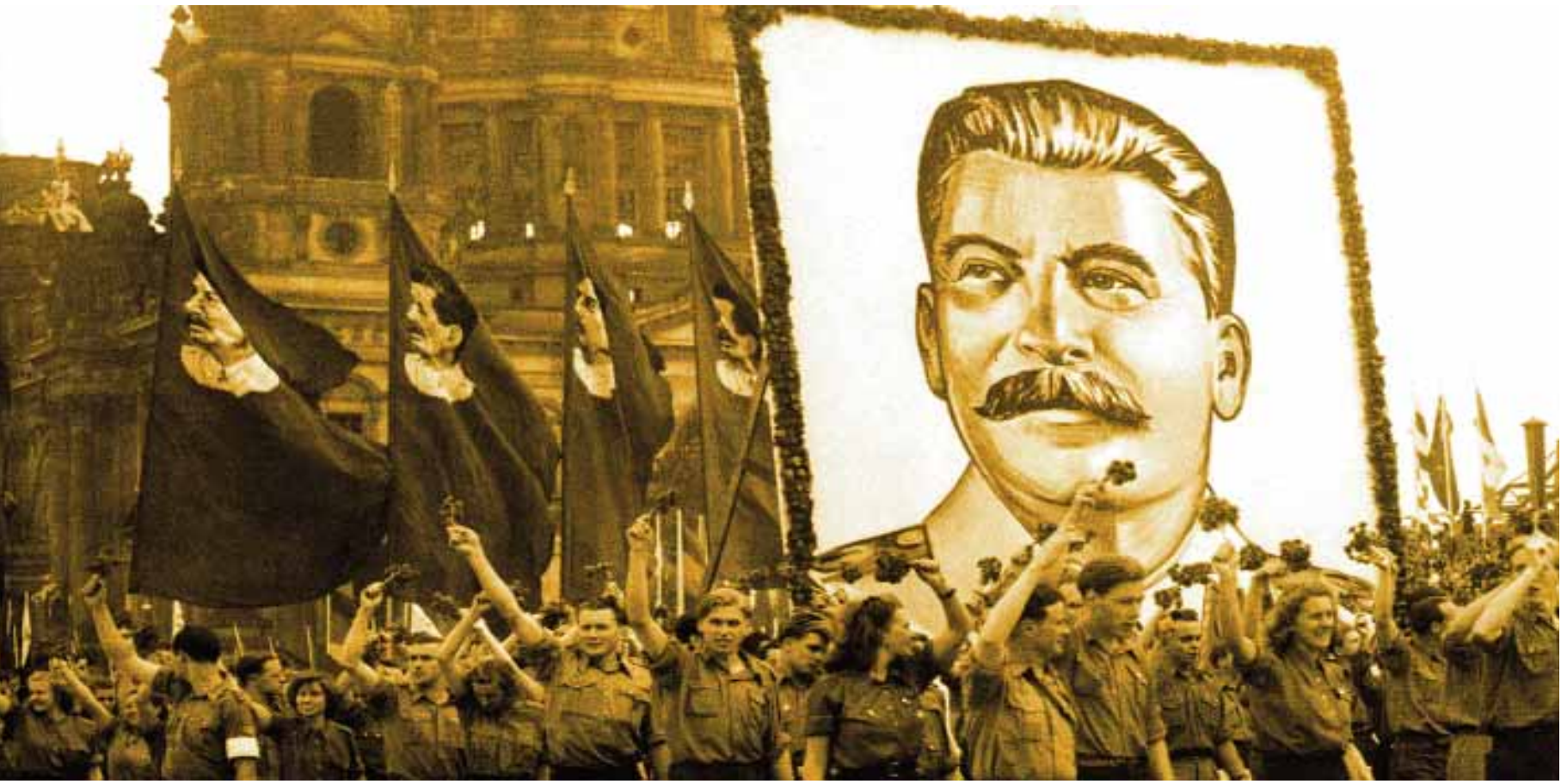
kondu, saraylar ve köşkler yakıldı. Çara karşı olan sadece işçi, köylü, öğrenci değil Japonya yenilgisinden sonra Çarlığın gerçek yüzünü gören askerler de Çarlığa karşı ayaklanmaya destek verdiler. Bu ayaklanmalar sırasında çarın çaresizlikten gerçekleştirdiği Yahudi katliamı, Ermeni ve Tatar haklarının da savaşımasına sebep oldu.

Devrimi engellemek adına Çarlık geri adım attı ve bazı tavizler de bulundu. Bir kurucu Meclis için seçimler günde-

me geldi. Bolşevikler halka boykot çağrısı yaparken Menşevikler ise tam tersine seçimlere katılmak gerektiğini savunuyorlardı. 1905 devrimini ve deneyimlerini tartışan Bolşevikler yaşanan tüm olaylardan dersler çıkarıp, yeni dönemi öyle karşılıyorlardı. 1905 devrimi Çarlık Rusyası'nda tamamlanamayan birinci Burjuva Demokratik devrimdir. Bolşevikler 1905'in Nisan ayında bir kongre çağrısı yaptılar, bu çağrıya Menşevikler katılmadı. Bolşevikler artık yanlarına köylüleri de alarak mücadeleyi tek başına sürdürmek için öncü güç durumuna geldiler. 1905 devriminin gerilemesinden sonra gericilik yeniden egemen olmaya başlar ve belli bir süre mücadelede durgunluk yaşanır. Ama 1912 yılların başlarında işçiler yeniden eylemlere girişir. Grevler patlak verir. Emperyalist dünyanın arasındaki çelişkiler keskinleşir ve 1914 yılında 1. Emperyalist paylaşım savaşı gerçekleşir. Bolşevikler bu savaşta "Emperyalist Savaşı İç Savaşa Çevir" politikasını savunurlar. İkinci enternasyonalin almış olduğu bu karara yalnız Bolşevikler uyar. Bu kararı alan İkinci Enternasyonal önderleri dahi Burjuva saflara geçerek, hem savaş kredilerine onay verirler, hem de ana vatan savunması altında emperyalistlerin politikalarına dahil olmuş olurlar. Bolşeviklerin aldığı doğru tavır savaşımın gidişatı içerisinde Rus işçisi ve köylüsü tarafından daha iyi anlaşılır. Çarlık giderek egemenliğini yitirir ve 1917 Şubatında bir devrim gerçekleşir. Bu devrimle Çarlık yıkılmış, Burjuva demokratik devrim tamamlanmış ve sosyalist devrime doğru koşullar olgunlaşmıştır.

1917 Ekim Devrimi

"Yaşasın sosyalist devrim" şiarıyla 3 Nisan 1917'de Lenin Rusya'ya dönüyor. Şubat devriminden sonra kurulan Geçici Hükümette burjuvazi yer alıyordu. Ve iktidar burjuvazinin eline geçmişti. Burjuvazi halka savaştan çekileceğine dair, halkın barış isteğini karşılayacağına dair söz vermişti. Ama görüldü ki burjuvazi, aradan geçen zamanı halkı oyalamak için kullanmış ve kendi gerici amaçlarından bir an olsun vazgeçmemişti. 3 Temmuz günü Petrograd'da sistemin dayattığı baskıdan dolayı kendiliğinden gelişen bir ayaklanma başladı. Bu ayaklanma kısa sürede silahlı bir eyleme

dönüşecekti. Bolşevikler şu anda silahlı bir eylem durumu olgunlaşmadığı için böyle yapılacak eylemin yenilgiyle sonuçlanacağını söyledi. Devrimin yarattığı özgürlük ortamı giderek yerini karşı devrimci bir eğilime bırakıyordu. Burjuva iktidar için tehlikeli olan her şey yasadı ve suçlu ilan edilmeye başlandı. Bolşevikler Şubat devriminden sonra illegaliteden açığa çıkmıştı. Çünkü devrimin barışçıl gelişme olanağı mevcuttu. Ama Geçici hükümetin barışçıl yoldan indirilmesi olanaksız olunca Lenin artık illegal örgütlenme aşamalarının yeniden başlaması gerektiği ve silahlanma çalışmalarını yürüten Bolşeviklere tüm ülke çapında tezler halinde sunularak ekim devrimin adımlarını attı. Bu silahlı eyleme bazı grubular karşı çıktı. Bunların en başında da Troçki vardı. Ona göre Batıda bir devrim olmadan Rusya'da devrimin gerçekleşmesi imkânsızdı. Troçki "köylülerin savaş yanlısı, burjuva yanlısı olduğunu ve işçileri desteklemeyeceklerini" söylüyordu. Stalin ise köylülerin arasındaki farkı belirtmiş. "Burjuvaziyi destekleyen zengin köylü; işçi sınıfı ile bağdaşmak isteyen yoksul köylü vardır". demiştir

Lenin'in ayaklanmayı başlatması konusunda yaptığı çağrıda "En gözü pek öğeleri (vurucu birliklerimiz ve işçi gençlik, ayrıca en iyi denizciler) seçmek ve bütün önemli noktaların ele geçirebilmeleri ve her yerde bütün önemli harekâtlara

katılabilmeleri için onları küçük müfrezeler biçiminde dağıtmak" sözleriyle gençliğin devrim sırasında görevlendirilmesinin de altını çizerek dikkat çekmiştir.

Artık devrimin başarısı gerçekleşecek bir Silahlı ayaklanmaya bağlıydı. Siperlerde, okullarda, fabrikalarda, tarlalarda hızla örgütlenme ve silahlı ayaklanmanın hazırlıkları yapıyordu. 10 Ekim 1917'de yapılan Bolşevik Parti merkez komitesi toplantısında silahlı ayaklanma kararı alındı. 16 Ekim'de merkez komitesi ayaklanmayı yönetecek bir parti merkezi seçti. Başına da Stalin geldi. Kamanev ve Zinoyev, ayaklanmayı Menşevik bir gazetede yayımladı. Burjuvazi hemen önlemlerini arttırdı.

24 Ekim'de Lenin yönetimi ele aldı. Ayaklanmayı bizzat yönetti. Kurulan Devrimci Askeri Birlikler ve Kızıl Muhafızlar Geçici Hükümetin mevzilendiği Kışlık Sarayına ve başkente gönderildi. Ayaklanma başarıyla sonuçlandı ve dünyaya Sosyalist Devrim ilan edildi.

1917 Ekim Devrimi Sonrası

Bolşevikler, devrim sonrası büyük bir hızla çalışmalara başladı. İlk olarak Sosyalist ekonominin inşası amaçlandı. Toprak reformunun kararı alındı. Ülkenin tüm doğal kaynakları kamulaştırıldı. Bunlar yaşanırken Menşevikler, Bolşeviklerle savaşmaya devam ettiler. Ancak bu devrimin önüne çıkan tek engel değildi. Gerçekleşen devrimi yok edemezler-

di. Karşı-devrimciler tamamen etkisiz hale getirildi.

Ekim Devrimi Emperyalist, Kapitalist sistemde açılan ilk büyük gedik, ilk ölümcül yaraydı. Ekim Devrimi ezilenleri iktidara getirmiş, dünya halklarının sempatisini kazanmış ve Rus proletaryası dünya proletarya ordusunun öncü gücü haline gelmiştir. Proletarya diktatörlüğü kurulmuş ve insanlığın ileri toplumunun inşasına girişilmiştir.

Lenin'in deyişiyle: "Eğer proletarya diktatörlüğünü güçlendirmeseydi Ekim Devrimi bir gün bile ayakta kalmazdı."

Genç Yoldaşlar!

Ekim Devriminin aydınlattığı ışıkla yolumuza hızlı bir şekilde devam edelim. Dünya devrim deneyimlerinden almamız gereken birçok ders var. Denizlerin yolunda Denizleşen bir gençlik yaratalım!

**ŞAN OLSUN EKİM
DEVRİMİNİN YARATTIĞI
DEĞERLERE!**

HAKKARI'NİN DAĞLARINA OYUNCAK YAĞAR

*Kurşunlanan şehir Hakkari'ye

Hakkari'nin dağlarına oyuncak yağar. Ara verir çocuklar oyunlarına. Bir korsan kopar ve şikâyetçi olur panzer sırtı terli her çocuktan. Hakkari'de terlemek, limon kokmak ve tozlu taşları avuçlamak anayasal suç olur. Zaten doğuştan esmer, doğuştan öteki çocuklar hep ters düşer yasalara. Yaşadığı yıllardan büyük bir yıl olur cezası. Hakkari'siz, annesiz yıllar... Düşer yola. Gardiyan! Mahpushane geceleri soğuk olur derler. Tıpkı annem gibisinde örter misin üstümü? Hakkari'ye cevapsız sorulardır belki bu akşam yağan.

Hakkari'nin dağlarına faili meçhul yağar. Portakal ağacından ölü gazeteci toplar çocuklar. Şehrin en esmer gazetesini sattığı için öldürülmüş Metin. Ve her gün dağıttığı gazeteye bugün haber olmuş. Arkadaşları dağıtmış gazeteyi. Ve çocuklar bir daha hiç yaklaşmamış portakal ağacına. Dallarından çocukları koparılan bir şehirdir Hakkari.

Hakkari'nin dağlarına çocuksu düşler yağar. Her çocuk düşünde bir sevda, bir kavga ve bir ülke büyütür. Tebeşirle çizer çocuk düşlerini. Tebe-

şirle çizili düşlerin üzerinden yüzü maskeli devlet geçer. Yurttaşına uzanan elden bahseder Ankaralı yalanlar. Oysa Hakkari'ye uzanan her el tetik tutar. Her çocuk düşündeki özgür ülkesi yüzünden suçludur. Yinede düşler büyütür çocuk. Ve düşleri koynunda saklar. Koynumda saklı en büyük sevdadır Hakkari.

Hakkari'nin dağlarına resmi plakalı ölümler yağar. Mayınlara gömülür insanlar. Barut kokulu bir Hakkari akşamında bir çocuk kopan bacağına, bacakları olmayan oyuncak bebeğine hediye eder. Ve bir çocuk, bir bacak, bir bebek yürürler. Bacaksızda yürüyebilmektir Hakkari.

Hakkari'nin dağlarına resmi söylem yağar. Her sabah okul bahçesinde "Ne Mutlu" olur çocuklar. Her sabah titreyerek... Oysa Hakkari'de doğduğu için mutludur her çocuk. Belki o yüzdendir resmi söylemlerin hiçbir yürekte karşılık bulamaması. Her evladı mutlu bir annedir Hakkari.

Hakkari'nin dağlarına yasaklar yağar. En güzel elbise üzerinde sevdasını görmeye gider kızlar. En güzel yazmaları başlarında oğullarını, kızlarını görmeye gider anne. Devlet kokan mürekkeple görüş günü yazılır mahpusluğun dosyasına. "Anne" der mahpus. Anne... "Bugün Türkçe konuş, Kürtçe sev beni." Ve oğlunu, kızını her dilde sevebilmektir Hakkari.

Hakkari'de sevdalarda vardır. Öyle güzel gözlü sevdalar. Kaçak buluşmalarda düşler kurulur. Ve çeyiz sandığında saklar kızlar düşleri. Özlemlerde duyulur. Kızlar her sevdasını özlediğinde bakar dağlara. Her özlenende bir parça gönderir yüreğinden. Ve sevdalarda kurşuna dizilir burada. Asit kuyularına gömülür sevdalar ve yıllar sonra sevdalıların kemikleri yahut saç telleri çıkar o kuyulardan. Her şeye rağmen Hakkari'de öyle güçlü çıkar ki sevda-

nın ve umudun sesi hiçbir asit kuyusu ya da üzerine dökülen tonlarca toprak duyulmasını engelleyemez o sesin. Çünkü o sevdanın ve umudun sesidir. Çünkü o Hakkari'nin sesidir. Ve o ses öyle güçlüdür ki Dicle'nin öte yakasında her gece Ergani yolunda tek kurşunla öldürülmüş kimi âşık, kimi yaşlı, kimi genç, ama çoğu sevdalı ölümler hep birlikte umuda ve sevdaya türküler söylerler. Onların öyküleriyle büyür çocuklar. Kiminin ölüsüne bile ulaşılammıştır ve ölümsüz sevdalıların, ölümsüz hikâyelerini anlatılır çocuklara. Ölümsüz sevdaların diyarıdır Hakkari.

Geceler faili meçhul cinayettir Hakkari'de. Alır götürür insanı geceler. Ve giden gel(e)mez bir daha. Ölümlere ağlanır burada ama çoğu zaman ağlanmanın ölüsü bile yoktur ortada. Boş tabutlar gömülür toprağa. Ve Hakkari'nin derinlikleri boş tabutlarla doludur. Evladını son defa görememektir Hakkari.

Hakkari'de bir akşam. Ve kimlik-sizler çıkamaz dışarıya. Kimi kahvede çay içer kimi çay bile içememenin burukluğunu yaşar. Sıcak suyla günahından arınır bir adam. Ve bir kadının etrafında toplaşır bütün kadınlar. Ve doğum derler. Ölümlerin ve öldürülmenin ortasında doğum... Hakkari kadar güzel bir kız doğar. Kadınlar Hakkari kadar güzel annenin ölümüne ağlar. Anne Hakkari'ye emanet eder çocuğu. Milyonlarca evladı olan bir annedir Hakkari. Milyonlarca isyankar, öteki, esmer, yurtsuz insanın annesi... Belki bu kurşunlar annesiz bırakmak içindir bir halkı. Belki bundandır zulümlerinin sebebi. Hakkari'yi seviniz. Hakkari'yi hem de çok seviniz.

"Hakkari'yi anneniz kadar seviniz."

CİRAN

MÜFREDAT DİPİ ÇOCUKLAR

Her çocuk beslenme çantasında büyür.
Teneffüslerde öğrenir hayatı
Kantinli-Kantinsiz okullar ayrılmı ortasında
Varoşlardan çıkan burslu hayatlarla böbürlenir
devlet
Mezopotamya'da
Yoklama kâğıdına yok yazılırken çocuklar
Boş sıralar sorar
Nerede bu çocuklar?
Fırat'ın öte diyarında
Yoklama defterine inat
Zorunlu edilir çocuklar

Her yok yazılan çocuğa
Bir numara verir devlet
Yok, yazılan çocukların çölyükleri
Müfredat dıpy ilan edilir
Ve her ders azalır çocuklar
Her ders boş bir sýraya ađıtlar yakılır
Boş sıralara çiçekler ekilir
Devlet diliyle eđitilen çocuklar
Her teneffüs ana diliyle oyunlar oynar
Ve hep aynı ödevi verir öğretmen
"Bugün kimse ölmeyecek."
CÝRAN

Okullar Cezaevine Dönüyor

söyleyeceğim. Okullarımız ceza evine dönüyor. Evet okullarımız resmen ceza evine dönüyor. Şimdi siz "bu muydu yani söyleyeceğin şey, yaşamımızın her alanı cezaevine dönmedi mi zaten?" diyebilirsiniz. Evet haklısınız. Mobese kameraları, cep telefonlarıyla vs. adım adım izleniyor ve takip ediliyoruz. Mahallelerimiz, sokaklarımız evlerimiz hatta şehirlerimiz çoktan bir nevi ceza evine dönmüştü.

Ama benim kast ettiğim bu değil. Okullarımız fiziksel olarak resmen ceza evlerine dönüyor. Yüksek duvarlar, dikenli teller, özel güvenlik görevlileri, güvenlik kameraları okulları ceza evlerinden ayırt etmemizi zorlaştırıyor. Peki, bir de sınıflara ortası mazgallı demir kapılar yapılırsa tıpkı koğuşlarda olduğu gibi olur değil mi? O kadar da değil demeyin hemen. Avrupa Kültür başkenti(!) İstanbul'un göbeğindeki bir ilköğretim okulunda bu da çoktan yapıldı bile. Evet, yapıldı ve tam oldu. Herhangi bir ceza evi ile bu okul arasındaki tek fark tabelaları kaldı. O ne zaman değişir bilemiyorum artık. Her neyse okuyana bu kadar eza cefa yeter. Söyleyeceğimi söylemişim, bir kere daha söyleyeyim; okullarımız ceza evlerine dönüyor!

Eğitim Emekçisi Bir GY okuru

Bir yazı nasıl yazılır bilirsiniz. Söylemek istediğiniz sadece bir cümlecik fikriniz vardır. Ancak önce lafı evirir çevirir, döndürüp dolaştırır, köpürttüğçe köpürtür, okuyana bu kadar eza ve

cefanın yeterli olduğuna kanat getirdiniz anda da, o bir cümlecik fikrini söyler ve son noktayı koyarsınız.

Ama ben böyle yapmayacağım. En son söylemem gereken şeyi en başta

EVDEKİ HESAP ÇARŞIYA UYMAYINCA...

K. Kürdistan devrimi her yönüyle gelişmeye, ilerlemeye devam ediyor. Kürt halkı sürekli hareket halinde, sürekli kitlesel eylemlerde. Hem referandumdaki yüksek boykot oranı, hem de önce ilkokullarda başlayan, şimdi ise üniversitelere yayılarak devam eden anadilde eğitim hakkı için okul boykotu; bu hareketliliğin en açık görüldüğü eylemler oldu; devamının geleceğine ise hiç kuşku yok.

K. Kürdistan devrimi geliştikçe, baskılar ve yıldırma politikaları da artıyor; saldırılar yoğunlaşıyor. Referandumda %93-94 gibi yüksek bir boykot oranı çıkan Hakkari'de, referandumdan hemen sonra gerçekleşen mayınlı saldırı ve ellerinde basın metinleri, ofislerinde hazır bekleyen devletin en üst yetkililerinin basına açıklama yapmak için birbirleriyle yarışmaları; saldırıların planlı ve geniş kapsamlı düşünüldüğünün en açık kanıtıdır.

Hala girdiği bunalımdan çıkamayan ve tüm dünyada kitlesel eylemlerle karşılaşan burjuvaziye bir kötü haber de biz verelim; evdeki hesap çarşıya uymuyor. Yıllardır katliamlarla karşılaşan Kürt halkı düşmanını çok iyi tanıyor; her katliamdan daha da öfkelenerek çıkıyor. On binler ölümsüzleşenlerini zafer işaretleriyle uğurluyor.

Kürt halkı her saldırıdan daha da öfkelenerek çıkıyor, arkasındaki köprüleri yakarak ilerliyor; bu durumu sadece bizlerin görebildiğini, burjuvazinin ve onun politik zor aygıtının göremediğini düşünmüyoruz. Kitleleri eskisi gibi yönetemeyen burjuvazi de bu durumun tamamen farkında; farkında ama elden ne gelir? Yapacağı hiçbir politik manevranın getirebileceği sonuçları önceden kestiremeyen burjuvazi, zor aygıtına sarılıyor.

Kitlelerde biriken öfke ve enerji öyle bir düzeye geldi ki, burjuvazinin vereceği bir tavizin, atacağı bir geri adımın sonuçlarını öngörmek imkansız hale gel-

di. Eğer seçilecek herhangi bir yolun sonu açıkça görülebilseydi, devletin tepesi bu kadar birbirine düşmez, hiç vakit kaybetmeden el ele devrimin önüne geçmenin çabasına girişirlerdi. Birleşik devrim açılan bir gedikten, çağlayanlar gibi akabilir çünkü.

Böylesine çetrefilli bir dönemin bir diğer yansıması da burjuva medyada ortaya çıktı. Uzunca bir süre televizyonlarda, gazetelerde "Kesinlikle görüşmeyeceğiz", "Terör örgütüyle pazarlık yapmayacağız" yazıları, haberleri çıktı, ancak bu noktada fazla kalınmadı. Artık devletin hiçbir kademesi görüşmelerin yapıldığını yalanlamıyor; durum bu hale gelince bu sefer basında "Ayrılırsanız sizin için kötü olur" yazıları çıkmaya başladı. Hatta sonucunda "Batı'da çalışma olanağını daha çok, ayrılırsanız işsiz kalırsınız." çıkan araştırma sonuçları burjuva medyada yer buluyor.

Ve Barış Görüşmeleri

İşte UKH ve devlet bu koşullarda geldi pazarlık masasına. Burjuvazinin eskisi gibi yönetemediği, ezilenlerin ise eskisi gibi yönetilmek istemediği bir durumda;

UKH hedefini demokratik özerklik olarak çoktan açıkladı. Ezen ulus – ezilen ulus ilişkisini değiştirmeyeceği açık olan bu talep, asla Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH) yerine konamaz. Yani kalıcı çözüm sağlayamaz. Bu koşullarda gerçekleşecek bir barışın da kısa süreli olacağı açıktır.

Peki, bu durumu “tarihi fırsat” olarak yorumlayarak, devrimin önüne geçme mücadelesinde umutlanan burjuva yazar-çizer takımını anlıyoruz da; nendense bu durum karşısında aynı yorumu yapan, bizim sosyal reformist ve oportünistlerimiz bu görüşmelerden ne umuyor?

Onlar içlerinde taşıdıkları küçük burjuva karakterinin yarattığı çelişkili doğa yüzünden, böylesi sert süreçlerde geri adım atmanın, kitleleri durdurmanın peşindeler. Ne de olsa toplum tehlikeli bir şekilde iki kutba ayrılıyor, iç savaş her an çıkabilir, halklar birbiriyle çatışabilir, öyle değil mi?

Burada ilk olarak söylenmesi gereken, iç savaşın zaten var olduğu; ancak bunun hiçbir şekilde iki halkın birbiriyle çatışması biçiminde gerçekleşmediği; emekçi halkların, ezilenlerin burjuvaziyle arasında yaşadığı, sınıflar savaşımının geldiği ileri bir aşama olduğudur. Sözde sınıflar savaşımını kabul edip, pratikte sınıfları uzlaştırmaya çalışanların kabul etmesi gereken olgu budur.

Bu açıdan bakıldığında, bu durumda “ülkemizi karanlık günler bekliyor” açıklamalarıyla kendilerini bataklığa götüren yolda koşar adım ilerleyenlerin, proletaryaya söyleyebilecekleri sözleri olabilir mi, devrimde öncülük iddiasında bulunabilirler mi? Bulunuyorlar, söylüyorlar; hatta kendilerine Marksist-Leninist derken yüzlerinde en ufak bir kızarma dahi olmuyor. Ne yapalım, o-murgasızlık da böyle bir şey.

Toplumun iki zıt kutba ayrılması; bizlerin daha da derinleşmesi, ayrılıkları daha körüklemesi gereken bir durumdur. Evet, haklısınız toplum iki zıt kutba ayrılmaktadır: devrim ve karşı-

devrim. Bugün kendini devrim saflarında ifade edebilen herkes bu ayrılığı keskinleştirmek için çalışmalıdır.

Evet, zor günler bizleri beklemektedir, evet, 70’li yılları mumla aratacak çatışmalı dönemler bizleri beklemektedir. Bu, bizler için kabus değil, zaferin habercisidir. Devrim demek böyle dönemlerden zaferle çıkmak demektir. Gün emekçi mahallelerinde, fabrikalarda, okullarda devrimin bayrağını yükseltmenin, Kürt halkının özgürlük kavgasında Kürt-Türk halklarının birlikte mücadelesinin bağlarını kurmanın günüdür.

Gürsel Cihan

Anadil İçin Boykot

Yeni bir eğitim öğretim dönemi 20 Eylül itibarı ile başladı. Kürt halkının uzun süredir taleplerinden biri olan “anadil de eğitim hakkı” ve bunun anayasada resmi dil olarak eklenmesi talebi ile Kürt Dili ve Eğitimi Hareketi (TZPKurdî), 19-24 Eylül arası dönemde çocuklarını okula göndermeyin çağrısında bulundu. Aynı zamanda birçok yerde kitlesel yürüyüşler de düzenleyecek olan TZPKurdî’nin bu çağrısına BDP’de destek veriyor. Daha önce TZPKurdî 2006 ve 2009 yıllarında da bu taleple yaygın kampanyalar düzenlemişti. TZPKurdî ilk ve orta öğretimdeki öğrencilerin velilerine okula gitmeyin çağrısında bulunuyor.

HER YERDE DEVRİMCİ EYLEM HER ADIMDA İKTİDAR HEDEFİ

Sözün yerine eylemin geçmesi gereken bir zamandayız. Çünkü bugün devrimci eylemin sözü geçiyor, kitlelerde yankısını buluyor. Koşullar toplumun ezilen ve sömürülen yığınlarını bir devrime zorluyor. Zorunluluğun bilincine varmak özgür olmak demektir. Öyleyse özgürlüğümüzün ön koşulu tekelci kapitalist düzeni yıkmak ve Halk iktidarını kurmaktır. Fakat iktidarın yolu kitlelerin devrimci eylemini örgütlemekten ve iktidarı hedeflemekten geçiyor. Toplumda pek çok kesim devrimin dinamiklerini güçlendiriyor, dinamikleri haline geliyor.

Bugün hiçbir sorun yoktur ki emekçilerle düzen sahiplerini amansız bir kavgaya sokmasın; bugün hiçbir sorun yoktur ki çözümü devrimci eylemlere girilmeden olabilsin. Bugün hiçbir sorun yoktur ki iktidar emekçilerin eline geçmeden, sermaye egemenliği altında kalıcı bir biçimde çözülsün. Hatta toplumda sermaye düzeni ile kavgalı olmayan bir toplumsal sınıf var mı? Kent küçük burjuva sınıfı büyük tekellerin kar hırsına her gün kurban gitmiyor mu? Ya da yoksul köylülük her geçen gün daha fazla yoksullaşıp, giderek açlar kenti haline gelen “taşı toprağı altın olan şehirlere” zorla göç ettirilmiyor mu? Bu kesimlerin düzenle barışık olduğu söylenebilir mi? Ya da kentli memur kesimi her geçen gün ayrıcalıklarını yitirip, giderek sıradan bir işçi statüsüne “düşürülüyor mu”? Ya Kürt halkı, kendisine her barış dendiğinde üzerine yağın kurşun yağmuruna daha ne kadar dayanabilir? Bu kurşunlar Kürt anaların yüreğinde tarifi imkansız acılara ve öfkelere yol açmıyor mu? Militan Kürt gençliğinin elinden eksik olmayan taşlar ve daha pek çok savaşım aracı, düzene bağlılığın mı göstergesi yoksa kopuşun mu? Dilleri yasaklanan Kürt halkının, duygularını ifade edememekten dolayı mutlu olduğunu düşünen var mı? Kürt Halkı kendisini özgürlükten eden prangaları daha ne kadar taşıyabilir? Sadece bu da değil, işçi, emekçi, öğrenci ya da memur; alevi olmaktan, Kürt olmaktan dolayı hala baskılara maruz kalmıyorlar mı? Bunun yanı sıra Alevilerin dahi kendi içinde yaşanan sınıfsal ayrışma, alevi inancına sahip emekçileri daha fazla devrime devrimcilerin yanına iterken, Alevilerin burjuva katmanı ise giderek düzenle sıkı fıkı oluyor. Bu koşullarda Alevilerin önemli bir kesimi ve devrimci olan

yanı düzenden kopuşun ve düzeni yıkacak güçlerin içinde yer alıyor. Ya gençlik, geleceksizliğin pençesinde kıvranmıyor mu? Geleceğe umutla bakabilen ne kadar genç vardır acaba? Bahsedilen sorunlar kadar önemli olan ve dikkatlerimizi yönlendirmemiz gereken bir şey daha, bu kesimler durağan halde değil. Düzene karşı eylem halindedir. Bu akıldan çıkarılmamalıdır.

Peki sermaye düzeninin sahipleri; burjuva sınıfların şu ya da bu kesimi koltuklarında rahat oturabiliyor mu? Burjuvazinin kendi arasındaki kavgalar ise, emekçilerin mücadelesi lehine uygun koşulları yaratmıyor mu? Ve tüm bunlar kapitalist dünyanın efendilerinin, kendi dünyalarını yönetemediklerini göstermiyor mu? Hal böyle olunca üniversite gençliğinden tutunda, liselere, yoksul gecekondular halkına ve emekçilere, Kürt halkına ya da Alevi inancına sahip olan emekçilere kadar herkes, kapitalist dünyayı kökünden uçurmadan rahata kavuşamaz, mutlu bir yaşama sahip olamaz.

Dahası var. Teknoloji öylesine gelişti ki, dünyanın öbür ucuyla aramız bir tuş kadar kısaldı, yakınlaştı. Nerede ne olup bittiğini öğrenmek artık o kadar kolay ki, uluslar arası bir eylemi dahi tuşlar üzerinden örgütleyebilirsiniz. Ki 1998 yılında Seattle’da olan eylem bir İnternet eylemiydi ve DTÖ’ nün toplantısını durdurmayı başardı. Uluslar arası kapitalist güçlerin güvenlik örgütleri, uluslara arası çalışan haber alma servisleri, polis ve ordu gücü bunu engellemeye yetmedi. A-

ma konumuz bu eylemin nasıl örgütlendiği değil, bu bir başka yazının konusu olabilir ve hatta olmalıdır. Fakat bugünkü gelişmişlik düzeyi Uluslar arası proletaryanın birbirinden öğrenmesini ne kadar da kolay ve olanaklı hale getiriyor. İşçi sınıfının, gençliğin eğitimi ve örgütlenmesi için, ne kadar da uygun koşullara sahibiz. İşte bu koşullarda yıllardır kendisine düşman diye anlatılan bir halkın eylemini gören, izleyen işçi ve emekçiler, gençlik kendisi de aynı sorunu yaşadığında, aklına ilk gelen elbette “düşmanın” yaptıkları olacaktır. Diğer ülkelerde gelişen mücadele devrimimizi besliyor, gücümüze güç katıyor. Dünya kapitalizminin yaşadığı bunalım, her yerde çelişkileri keskinleştirirken, sosyalizm hücumu kalkıyor. Sermaye sınıfı artık bunu engelleyemez, proletarya ve gençlik birbirinden öğreniyor ve bu çok hızlı geliyor, işte bu yüzden her yerde daha fazla, daha büyük sorunlar yumağı oluşturan kapitalizm, kendisine karşı, devrimci eylemleri örgütleyiyor, proletaryanın ve gençliğin elindeki silahı kendi oturduğu koltuğa yöneltiyor...

“Yasalar Yoksulu Ezer, Varlıklılar İse Yasalara Hükmeder”

Kısa süre önce gerçekleşen ve topluma 12 Eylül faşizmini yeniden onaylatmak isteyen bir referandum yaşandı. Referandum sonuçlandığında ise burjuvazi etekleri yanıyormuşçasına boykot oranlarının yükselişinden dem vurdu. Bu esasında kapitalist dünyanın sahiplerini gelecekteki tehlike karşısında uarmaktan başka bir şey değildi. Bu tehlikenin ne olduğu ise açık, gelişen ve güçlenen birleşik devrimdir. Yukarıdaki başlık bir İngiliz atasözüdür. Yasaların sınıfsal niteliğini, dahası sınıflı bir toplumda yasaların kimin çıkarını savunduğunu çok iyi ifade eder. Bu referandum emekçilerin, Kürt halkının, gençliğin en temel sorunlarını çözmedi çözemeydi de. Toplumda üretim araçlarına sahip olduğu için egemen olan burjuva sınıfın çıkarlarını savunmak için yapılan bir referandumdan başka bir şey de beklenemezdi. Yasalar aynı zamanda egemen sınıfın toplumu yönetme kurallarıdır. Buradaki her değişiklik, toplum düzeninin temelinde de, sınıflar arası güç dengelerinin değişiminde de ve bu sınıflar arasındaki ilişkilerde de değişiklik olduğunu ifade eder. Eğer burjuva sınıf kendisini halktan yana göstermek zorunda hissediyorsa(ki o her zaman kendi çıkarını halkın çıkarı gibi göster-

mek ister, bu burjuva sınıfın ikiyüzlülüğünün en açık göstergesidir.) kapitalist dünyada işler yolunda gitmiyor demektir. Demek ki; faşist devlet aygıtı burjuva egemenliği sağlamakta zorlanıyor, dahası faşist devlet aygıtı çözülüyor demektir. Faşizmin egemenliği altında hiçbir sorun kalıcı olarak çözülemez. Çünkü faşizm en iri tekellerin iktidarındır ve tekeller alttaki yoksullar kitlelerinin giderek artmasıyla zenginliklerine zenginlik katabilir. Ama bu yüzden yıkılması da kaçınılmazdır. Çünkü her gün yeni sorunlar ortaya çıkar, var olanlar ise daha köklü hale gelir, sonuçta karşımızda nereden patlayacağı belli olmayan toplumsal bir ruh hali buluveririz. Kaldı ki kapitalizmde her şey çekilmez hale geliyor. Ulaşım çekilmez halde, emekçi mahallerinde daha fazla yaşanan bu sorun şehirlerde, büyük metropollerde, emekçilerin ayaklanmasına neden olacaklar içerisinde ilk sıralarda yer alıyor. Bu çekilmez yolculuğun ücretli ve cebi yakacak düzeyde olması ise öfkeyi körüklüyor. Çalışma koşulları ise ayrı bir dert. Örneğin emperyalizmin desteklediği 4/c saldırısı, emekçilerin en temel haklarını ellerinden alıyor. Onu tamamen örgütsüz, güvencesiz, sağlıksız koşullarda çalışmaya itiyor ve emekçiler sisteme en ufak bir karşı koyuşta kapı dışarı edilebilecekler. Geçmişte şöyle bir söz vardı: “devlete kapağı atarsak sırtımız yere gelmez” diye, kamu alanında çalışan emekçilerin, görece diğer emekçilerden daha rahat olmalarından ötürü, maaşlarının düzenli olmasından ötürü vb. pek çok sebepten dolayı söylenirdi bu söz. Ama zaman değişti. Sermayenin hareket yasası hep daha fazla artı değer diyor. Bunun doğal sonucu ise her alanda ve her düzeyde emekçilerin yaşam alanlarının sermaye lehine daralmasıdır. Bu sadece emekçileri ilgilendiren bir sorun değil, öğrenci gençliğin kendisi de bu sorunla karşılaşacak, sorun tamda kapitalist sistemin kendisinde. Bu yüzden yaşam koşulları emekçileri, gençliği her geçen gün sisteme yönlendiriyor.

İşinden, okulundan dönenler evlerine gelirken aynı ızdırabı (ulaşım sorunu) yaşadıktan sonra, konutundan tutunda, elektriğine, suyunu kadar bir ton problemlili konuyla karşılaşmaya devam ediyor. Son derece pahalı bir elektrikte yanan lamba hayatımızı karartıyor ve yine son derece pahalı suyuyla cebimizde yanan ateşi daha da büyütüyor...

Emekçilerin bu düzeni yıkmak için sayamayacağımız kadar çok sebebi var peki ya gençliğin?

Gençlik Gelecek Kaygısı Duyuyor!

Gençliğin de durumu emekçilerden farklı değil! Eğitim her geçen gün daha fazla elit bir tabakanın alabileceği bir hizmete

dönüşüyor. Artık açıktan paranız kadar okursunuz diyorlar. Eğitim parayla alınacak bir hizmet oldukça, emekçilerin sömürülmüşlüğüne bir halkada buradan eklenmiş oluyor. Parayla satılan bu hizmet insanların beynini uyuşturuyor. Buna karşı çıkanlara ise cevap hazır; kapıda ya da sizinle beraber derslikte oturan polis, copu ve biber gazıyla müdahale etmeye hazır. Ya da ellerinde satırlarla faşistler iplerinden çözülmeyi bekliyorlar. Tüm bunlar devletin denetiminde ve yönlendirmesinde olan şeyler. YÖK başkanı tüm valiliklere gönderdiği bilgilendirmede eğitimin sağlıklı yürüyebilmesi için, üniversitelerdeki “bölücü ve terörist” örgütlenmelerin dağıtılması gerektiğini söylüyordu. Kendileri

açısından doğru bir tespitte bulunmuşlar. Düzen her yerden darbe alıyor, öğrenci gençlik üniversiteleri devrimin kaleleri haline getirmesin diye devlet her türlü önlemi almak istiyor. Okullardaki devrimci demokrat ve yurtsever öğrencilerin çalışmalarını engellemek, düzene karşı olan her türlü düşünceye ya da hareketlenmeye katlanamamak sistemin iyice tıkanıp gösterir. Sistem kendisine karşı olan hiçbir güce artık tahammül edemiyor. Diğer sorunlar bir yana, eğitim sonrası mezun olanlar iş bulamayınca işsizler ordusunun bu yeni neferleri her gün daha fazla kabarınca, sermayenin de korkusu daha fazla artıyor. Eğitim alanının kendi özel sorunları dışındaki her türlü sorun gençliği doğrudan ilgilendiriyor. Eğitimin kapıları her düzeyde gün geçtikçe emekçi çocuklarına kapatılıyor. Gençliğin kapitalizme, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleye girmesi için birçok sebebi var.

Devrimci öğrenciler şimdi okullardan faşistlerin(resmi ve sivil) arındırılması mücadelesini yükseltmeliler. YÖK'ün yeni uygulamaya koyduğu üniversitelerde polislerin bulunması durumu öncesinde de vardı, ama şimdi yasal olarak bu hakka sahipler. Bu uygulamanın bugün gündeme gelmesi bir rastlantı değil, her devrimci yükseliş döneminde devlet ilk olarak devrimci demokrat yurtsever öğrencilere saldırır. Devlet yönetemedi-

ği her yeri denetim altına alabilmek için, daha fazla baskı ve zor araçlarına yöneliyor. Üniversitelerde devrimci demokrat öğrencilere soruşturularla baskı kurmaya çalışıyor. Bu uygulamalar ne zaman artarsa bilinmelidir ki ya mücadele yükselişe geçiyordur, ya da önümüzdeki sert dönemin ön hazırlıklarıdır. Bizde her iki durumda söz konusu. Hem koşullar her geçen gün sertleşip, mücadelenin zemini hazırlarken, hem de yükselen harekete bu saldırılar ivme katıyor. Devrim ile karşı- devrim arasındaki iç- savaş giderek sertleşiyor.

Savaşsız Bir Sosyalizm Mümkün Değildir!

Yaşam her gün gösteriyor ki, kapitalizm ne emekçilerin ne de gençliğin dostu olamaz. Yine yaşam her gün gösteriyor ki, sosyalizm insanlığın tek geleceğidir ve bir tek sosyalist sistem insanlığı yaşadığı acılardan kurtarabilir. Ama kapitalizme karşı bir savaşım yürütmeden sosyalizmi düşünmek, bir hayalden öteye gidemez. Bu yüzden gençliğin mücadelesinde sosyalizmi hedeflemesi gerekir. Gençliğin örgütlü, bilinçli kesiminin mücadeleyi sosyalizme yönlendirmesi gerekir. Bu da ancak, emekçilerle birlikte kapitalizme karşı amansız bir mücadele ile olabilir. Yaşanan sorunların bir kısmından yukarıda bahsetmeye çalıştık, tüm bu sorunlar kapitalizmi yıkmayı zorunlu kılıyor, çünkü bugün kapitalizmde en basit sorunlar dahi düzenin yıkılmasını gerektiriyor. Düzenle büyük kavgaların zemini hazırlıyor. Yaşanan tüm sorunlardan kurtulmanın tek bir yolu var, o da bir devrim. Ama devrim bir sınıfın iktidarını yıkıp, bir başka sınıfın iktidarını kurmak demektir. Bir toplumsal sistemi yıkıp yerine bir başka toplumsal sistemi kurmak demektir. Emekçilerin, gençliğin ilk olarak mücadelesinin hedefi olarak iktidarı belirlemesi gerek. İktidarı ele almadan emekçilerde, gençlik de ezilmeye sömürülmeye devam edecektir. Her yerde sistemin merkezini sarsacak olan devrimci eylemlikleri örgütlemek gerekir. Bu topraklarda devrimci araç ve yöntemleri kullanma açısından ciddi bir deneyim ve birikim var. İşçiler emekçiler, gençlik bu araçlara yabancı değil, ama daha da yaygınlaştırılmalı ve geliştirilmelidir. Proletarya ancak devrimci yoldan iktidarı almaya çalışarak sadece acı çeken bir sınıf olmadığını kanıtlayabilir. Savaşan proletarya kendine yardım etmelidir. İçinde bulunduğu utanç verici sosyal ve ekonomik koşullardan ancak kapitalizme karşı mücadele ederek kurtulabilir.

Gençlik bu mücadelede proletaryanın yanındaysa bir geleceği olabilir. Onu geleceksizliğin pençesinden(kapitalizmden) ancak sosyalizm kurtarabilir!

TÜRKİYE- KÜRDİSTAN'DAN İŞÇİ EYLEMLERİ

1 Eylül günü Bartın'da kurulu Rimaks Tekstil'de çalışan işçiler Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı'yla görüşmek amacıyla 8 km yürüyüş yaparak şehir merkezine girmek istedi. Fakat polis saldırısına uğradı, işçiler birbirlerine kenetlenmelerine rağmen polis tarafından gözaltına alındı. Daha önce fabrikadan 35 işçi işten atılmıştı. İşçiler eylemlerini bu amaçla yapmıştı. 3 Eylül günü tekrardan eylem yapan işçiler polisin tüm baskılarına rağmen Bartın merkezinde yürüyüş yaparak hem işe iadelerini istedi hem de mücadelelerine devam edeceklerini söylediler.

Geçen yılın Kasım ayından beri direnişte olan NEMA Makine işçilerinden biri olan Mustafa Yılmaz aylardır kapısında beklediği fabrikaya gitmek için çıktığında Türk Metal'in adamlarının saldırısına uğradı. Ağır yaralanan işçi ameliyata alındı. 2 Eylül'de saldırıya uğrayan işçinin fabrikası Düzce'de kurulu bulunuyor. Birleşik Metal İş'in örgütlenmesine karşı patron Türk Metal'i çağırarak cevap vermişti ve 28 işçi işten atılmıştı. Patron sendikanın ve

işçilerin önüne pek çok engel çıkardı ve devam ediyor.

SSK Okmeydanı'nda çalışan emekçiler çalışma saatlerinin fiili olarak kanuna aykırı şekilde 45 saat olmasını ve öğle arasında herhangi bir durumda işe geri çağrılmalarını protesto etti. 2 Eylül günü yapılan eylem işçilerin sonuna kadar mücadelelerini devam ettireceklerini söylemeleriyle sona erdi.

3 Eylül günü Lüleburgaz KİPA önünde eylem yapan KİPA işçileri sendikal haklarının tanınmasını istediler. Daha önce de Balçova'da ve Kuşadası'nda eylem yapan işçiler çalışmalarının kitlesel basın açıklamalarıyla devam edeceğini duyurdular.

3 Eylül günü BOSCH fabrikasında çalışan işçiler sendikanın sadece %5 zam talebiyle masaya oturmasını protesto ettiler. Bursa Organize Sanayi Bölgesi'nde eylem yapan işçiler "Satılık sendika istemiyoruz" diye slogan da attı. Türk Metal'in örgütlü olduğu Renault fabrikasına yürüyen işçiler kısa bir süre için de yolu kapattı.

6 Eylül günü 1,5 aydır maaşlarını alamayan Hacettepe Üniversitesi'ndeki hastanelerde çalışan taşeron sağlık işçileri 2 saat iş bırakırken 7 Eylül günü de tam gün iş bıraktı. 8 Eylül günü işçilerin maaşlarını alması bekleniyordu. Eyleme Dev Sağlık İş ile SES öncülük yaptı.

15 Eylül günü Ankara'ya gelen bir grup Tekel işçisi Anayasa mahkemesi önünde eylem yaptı. 4/C ile ilgili kararın bir an önce açıklanmasını isteyen işçiler bu isteklerini anlatan dilekçelerini mahkemeye vererek eylemlerine son verdi.

15 Eylül günü İstanbul Üniversitesi'nde çalışan asistanlar çalışma şartlarını protesto etmek amacıyla Beyazıt Kampüsü önünde eylem yaptı. 50/D sistemini ve iş güvencesine sahip olmamalarını protesto ettiler. Asistanların hocalarla, üniversite yönetimiyle ve herkesle "iyi geçinmek" zorunda olduğunu belirten emekçiler akademik özgürlük sorunları olduğunu söyleyerek yeni eğitim yılını eylemle karşıladılar.

Marmaray işçileri açtıkları işe iade davasını kazandılar. 16 Eylül günü yapılan eylemden sonra mahkemeye giren işçiler davayı kazandıklarını öğrenince büyük bir sevinç yaşadı. Yargıtay'ın davayı onamasından sonra işçiler kesin olarak davayı kazanacaklar. İş koşullarını, ücretlerini alamamalarını ve sigorta primlerinin yatırılmamasına karşılık pek çok iş bırakma ve iş yavaşlatma eylemi yapan işçiler en son işten atılmışlar ve direnişe başlamışlardı. 8 aydır direnişleri devam ediyordu.

İstanbul Fatih Belediyesi'nde 25 yıldır memur olarak çalışan Tüm Bel-Sen İstanbul 1 no'lu şube başkanı Kadri Kılıcı norm kadro uygulaması gerekçesiyle belediye kadro-

sundan çıkarılmış ve SH. Çocuk Esirgeme Kurumu'na sürgün edildi. Bunun üzerine 17 Eylül günü belediye emekçileri bu durumu protesto ederek arkadaşlarının işe iadesini ve sendikal faaliyet önündeki engellerin son bulmasını istediler.

17 Eylül günü İstanbul Sultan Ahmet Meydanında toplanan ve İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüyüş yaptılar. Eylem yapan öğretmenler ve Eğitim-Sen taşeron sisteminin son bulmasını, güvencesiz çalışmanın sona ermesini isterken eğitim fakültesi diplomasıyla kadrolu olarak atama yapılmasını istediler.

Ankara'da BES üyesi maliyeciler eylem yaparak eşit işe eşit ücret, ücrette adalet ve personel eksikliğinin giderilmesini istediler. 21 Eylül günü eylem yapan emekçiler 29 Eylül günü iş bırakma eylemi yapacaklarını belirttiler.

21 Eylül günü Mersin Limanında çalışan işçiler sendika haklarına karşı yapılan hilelere karşı eylem yaptı. Daha önce Akansel işçilerinin yaptıkları eylem zaferle sonuçlanmıştı. Bunun üzerine firma işçileri yeni kurduğu bir firmaya aktararak sendikal örgütlülüğü dağıtmaya çalıştı. İşçilerin bir kısmı daha az ücretle çalıştırılmaya başladı. İşçiler Toplu İş Sözleşmesi haklarını geri istiyor ve sendikalı olmak istiyor.

22 Eylül günü 112 Acil Sağlık Hizmetlerinde çalışan 200 kadar emekçi sendikaları Sağlık-Sen öncülüğünde eylem yaptı İstanbul'da. 24 saatlik çalışma sisteminin yerine 12/36 sisteminin getirildiğini belirten emekçiler bu durumu protesto ettiler.

25 Ağustos'ta işten atılan MUTAŞ işçileri Kocaali Gebze'deki fabrikalarının önünde direnişe geçmişlerdi. Sendikalı oldukları için işten atılan işçiler Birleşik Metal İş'te örgüt-

lüydüler. İşçilere içerideki arkadaşlarından destek gelmeye devam ederken daha önce öğlen saatlerinde çift vardiya çalışan işçiler destek amaçlı artık 22 Eylül'den itibaren tek vardiya çalışıyor.

Beyoğlu Belediyesi'nde mimar olarak çalışan Özlem Aydın etnik kimliğine yönelik hakarete cevap verdiği için işine son verilmişti, "temizlik işçisi" statüsünde görüldüğü için burada çalışıyordu. Buradan da Evrensel gazetesinde yayınlanan bir yazısından dolayı 22 Eylül günü işten atıldı. Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yapan Özlem Aydın bu durumu protesto etti.

İZMİR'DE DİRENİŞTEKİ UPS İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA GECESİ YAPILDI.

9 Ekim günü İzmir'de Ayışığı Sanat Merkezi tarafından fuar İsmet İnönü Kültür Merkezi'nde UPS Kargo işçileriyle dayanışma gecesi yapıldı. Nisan ayından beri direnişte olan işçiler için yapılan dayanışma gecesine destek vermek amacıyla bizler de DÖB'lü öğrenciler olarak hem etkinliğe katıldık hem de örgütlenmesinde üniversiteli ve liseli devrimci öğrenciler olarak destek verdik. Etkinlik Nazım'ın "Akrep Gibisin" şiirinin dramatizasyonu ile başladı. Ardından işçi sınıfının özgürlüğü ve devrim yolunda ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşuyla devam etti. UPS işçilerinin kendi tiyatro topluluğunun gösterisinden sonra Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi sahnedeki yerini aldı. Tümte İzmir Şube başkanı ve bir UPS direnişçisi konuştu. KİPA'dan, eyleme hazırlanan Buca Belediyesi taşeron işçilerinden, Kent A.Ş işçilerinden ve İzmir Büyükşehir Belediyesi Park-Bahçe iş-

Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası(BTS) üyeleri 24 Eylül günü TCDD Genel Müdürlüğü önünde bir eylem yaptı. Ek ödemelerdeki adaletsizlikleri protesto eden emekçiler gelecek kaygısı, siyasi kadrolaşma ve istasyonların kapatılması gibi sorunlarını protesto etti. 1 Ekim günü TCDD personelinin toplanan imzalar Yüksek Planlama Kurulu'na teslim edileceğini, 11-12 Ekim tarihlerinde de Başkanlar Kurulu tarafından açlık grevi yapılacağını söylediler.

28 Eylül tarihi itibarıyla Betesan Tersanesinde eylem yapan Zeynel Kızıllarslan eyleminin 49. gününe ulaşmış bulunuyor.

28 Eylül tarihi itibarıyla Paşabahçe hastanesinden işten atılan Türkan Albayrak 28 Eylül tarihinde direnişinin 81. gününde.

28 Eylül tarihi itibarıyla UPS işçileri direnişlerinin 155. gününde eyleme devam ediyorlar. Eylül ayının 1. ve 15. günleri uluslararası sınıf hareketi tarafından işçilerle dayanışma günü ilan edilmişti. 154 ülkede işçiler için iş bırakılırken Türkiye'de de pek çok eylem yapıldı. Küresel Dayanışmanın ön plana geçtiği direniş büyük bir kararlılıkla sürüyor.

çilerinden söz alıp konuşanlar oldu. Devrimci bir işçinin de söz aldığı ve işçilerin mücadele birliğine vurgu yaptığı, komitelerde örgütlenme çağrısı yaptığı konuşmasından sonra etkinlik kısa bir tiyatro gösterimi ve müzik dinletisiyle devam etti. Dokuz Eylül Üniversitesi'nden öğrencilerin ve DÖB'ün gönderdikleri mesajlarda işçilerin ve gençliğin mücadelesinin anti-kapitalist temelerde sürmesinin önemine vurgu yapılırken işçi sınıfıyla öğrenciler arasındaki bağları sıkıca kurmak ve öğrenci gençliği "kendi" sorunlarından, kampüs sınırlarından çıkarmak gerektiği belirtildi. Etkinlik Grup Emeğe Ezgi'nin sahneye çıkmasıyla ve devrimci türküleri seslendirmesiyle son buldu.

Zafer Savaşan İşçilerin ve Gençliğin Olacak!

Devrimci Öğrenci Birliği / İzmir

EL CHE

Kapitalizm hiçbir dönemde kendini yıkmak için ileri adım atan kahramanlara tahammül edemedi. Ama kahramanlar hiçbir zaman geri adım atmadılar. Tarihe adını yazdıran kahramanlardan biri de Ernesto Che Guevara idi.

Ernesto Arjantin doğumlu doktor, Marksist politikacı ve dönemin Küba gerillaları ile Enternasyonalist gerillaların lideri. Tıp eğitimi alırken Latin Amerika'yı baştanbaşa motosikletiyle dolaştı, bu sayede birçok insanın çektiği sıkıntıları, nasıl bir yoksullukla karşı karşıya kaldıklarını gözlemleyebildi. Bu deneyimler sonucunda bu eşitsizliğin ortadan ancak devrimle kalkacağı kanısına vardı ve Marksizmi incelemeye başladı. Marksizmi kavrayan Che artık bir şeyler yapma zamanının geldiğini biliyordu.

Meksika'da Guevara çeşitli işler, örneğin gezici fotoğrafçılık yaparak hayatını kazanıyor, alerjiler konusundaki çalışmalarını da sürdürüyordu. Fidel Castro ile karşılaşması bu sıralara rastlar. Görüşmelerini şöyle anlatıyor: “*Soğuk Meksika gecelerinden birinde onunla tanıştım, ilk konuşmamız uluslararası politika üzerine oldu. Sabahın erken saatlerinde, gelecekteki yolculuğa katılacaklardan biriydim.*” “*Bu kadar saf bir gelecek uğruna yabancı kıyıları da ölmeye değer*” diyordu. Bir süre sonra 1956 yılının sonlarında da Küba'ya gitti. Hareketin içinde bulunduğu süreçte sürekli önemli görevlerde bulundu.

Yorgunluk nedir bilmeden sürekli devrimi düşünür haldeydi. Çünkü bir devrimcinin görevi devrim yapmaktır ve her şeyi ona yönelik hareket etmektir. Granma'daki 82 adamdan bir tanesiydi. Bu tarihi çıkartmada CHE hareketin en göze çarpan kişilerinden biri olmakla kalmaz, olayın tarihini de ilk yazan kişidir.

Savaşımı Ocak 1959'da zafere ulaştığından Che müzmin astımına rağmen, başkomutanlardan biri ve Camillo Cienfuegos'la birlikte, Fidel'in buyruklarına göre Küba üzerine yapılan akımın sorumlusuydu. Devrim yönetimi ele aldıktan sonra, Che Afrika ve Asya'ya gitti. Gittiği ülkeler Birleşik Arap Cumhuriyeti (Mısır) Endonez'ya ve Hindistan idi. Che, o yılın sonlarına doğru, Sosyalist ülkelere de yolculuk yaptı, Küba'daki gibi Sosyalizmi kuran ülkelerle, özellikle Kore gibi henüz sanayisi yeterince gelişmemiş ülkelerle yeni bağlar kurdu.

1964-65 arasında az gelişmiş ülkelere döndüğünde artık üçüncü dünyada Sosyalist Devrimin temsilcisiydi. Elbette ki bu yolculuklar yalnızca gezi niteliğinde değildir çok daha fazla anlam taşır. Che'nin yavaş yavaş büyük bir açıklıkla aydınlatığı, Fidel'in dediği gibi “*Kuşkusuz, devrimci düşüncenin klasik belgeleri olarak gelecek kuşaklara aktarılacak*” görüşlerin kaynağını biraz da gezip gördüğü bu ülkelerden aldı.

Che ekonominin birçok somut sorununu iyice inceleyip öğrenmişti. Elbette ki hiçbir devrim gökten inmez, her devrimin insanların yerine getirmek zorunda olduğu birçok görevi birlikte getirir ve bu çalışmalar bir şekilde gerçekleştirilir.

Mekanik biçimde uygulanacak hiçbir biçim de yoktur. Her yeni sorunun önüne Lenin' in ünlü sorusu "Ne yapmalı?" gelir ve bunun cevabı da hiçbir kitapta aranamaz, bu cevap Lenin' in dediği gibi "somut şartların somut tahlilinde" bulunur.

Bütün işleri arasında, eylemi, kuram koyuculuğu süresince, Che devrimin getirilerini asla unutmaz. Bu yüce gelecek mükemmel insanların onun deyişiyle: "yeni insanın" yaratılmasıdır. Che değer yasasını bürokrasi tehlikesini, dev-

rimci kadroları, genç komünistin niteliklerini, parti yasasını görüşüp tartışıyorsa, bütün uğraşları, bütün çabaları bu nihai amaç içindir. Bir devrimci herhangi bir eyleminde şiddete başvurabilir, düşüncesi katı ve acımasız olabilir, bunların önemi yoktur, çünkü amaç devrime hizmettir. Düşmanlar bu gerçeği saklamaya çalışsalar bile, devrimciler sürekli olarak bu düşünceyi yinelemeli ve açıklamalıdır.

Che yaşamı boyunca sürekli diğer ülkelerde yapılacak olan devrimlerin o ülkelerin koşullarına bağlı olduğunu söylemiştir ve yaşamı boyunca gittiği her yere bir nebze de olsa devrimi taşımıştır. Nitekim o Latin Amerikalıydı ve Küba devrimi, sadece devrimin bir başlangıcıydı. Ve artık Che Boliviya'daydı Latin Amerikanın en çok acı çeken ve varı yığı elinden alınan ülkelerinden birindeydi. Boliviya'dan Tricontinentale' e parlak mesajını yolladığında savaşa başlamıştı bile. Bu mesaj da uluslar arası gerçek durumun tablosunu çiziyor. Emperyalizmin halkları felce uğratmak, birbiri ardına parçalamak için yaptığı atom bombası şantajını açıklıyor ve uyarıda bulunuyordu. "İki... Üç... Daha Fazla Vietnam Yaratalım... İşte günün sloganı". İşte bu en yüce, en soylu, en mertçe göreve kendini adadığı sırada, Kuzey Amerika askerleri tarafından örgütlenip yönetilen Boliviya Birlikleri 8 Ekim 1967' de Yurt boğazın da onu yaralayıp ele geçirdiler, hapsedtiler. Daha sonra kalbine bir kurşun sıkarak 9 Ekim 1967'de katlettiler. Ölmeden önce kanlar içindeyken, bu operasyona katılan düşman subaylarından birini tokatladı. Ölüm bile kahramanlığından bir şey silmiş değildi. Onu öldürmekle yok ettiklerini sandılar ama tarih tanıktır ki onun düşüncelerini öldüremediler. Bu yazıyı onun sözüyle bitirmek tam yerin de olur diye düşünüyorum; "Gerçekçi olun, imkânsız isteyin." ...

Fransa'da 68 Rüzgarı

Fransa'da emeklilik reformuyla ilgili yasa tasarısına karşı çıkan işçi ve gençlerin grevi giderek büyüyor. Protesto ve grevler serisini tetikleyen adım, Sarkozy yönetiminin en düşük emeklilik yaşını 60'dan 62'ye, tam devlet emeklilik maaşı alınabilecek yaş da 65'ten 67'ye çıkarma planları oldu. Sendikalar ülke çapında 200'ü aşkın miting düzenledi. Geçen salı düzenlenen mitinglere

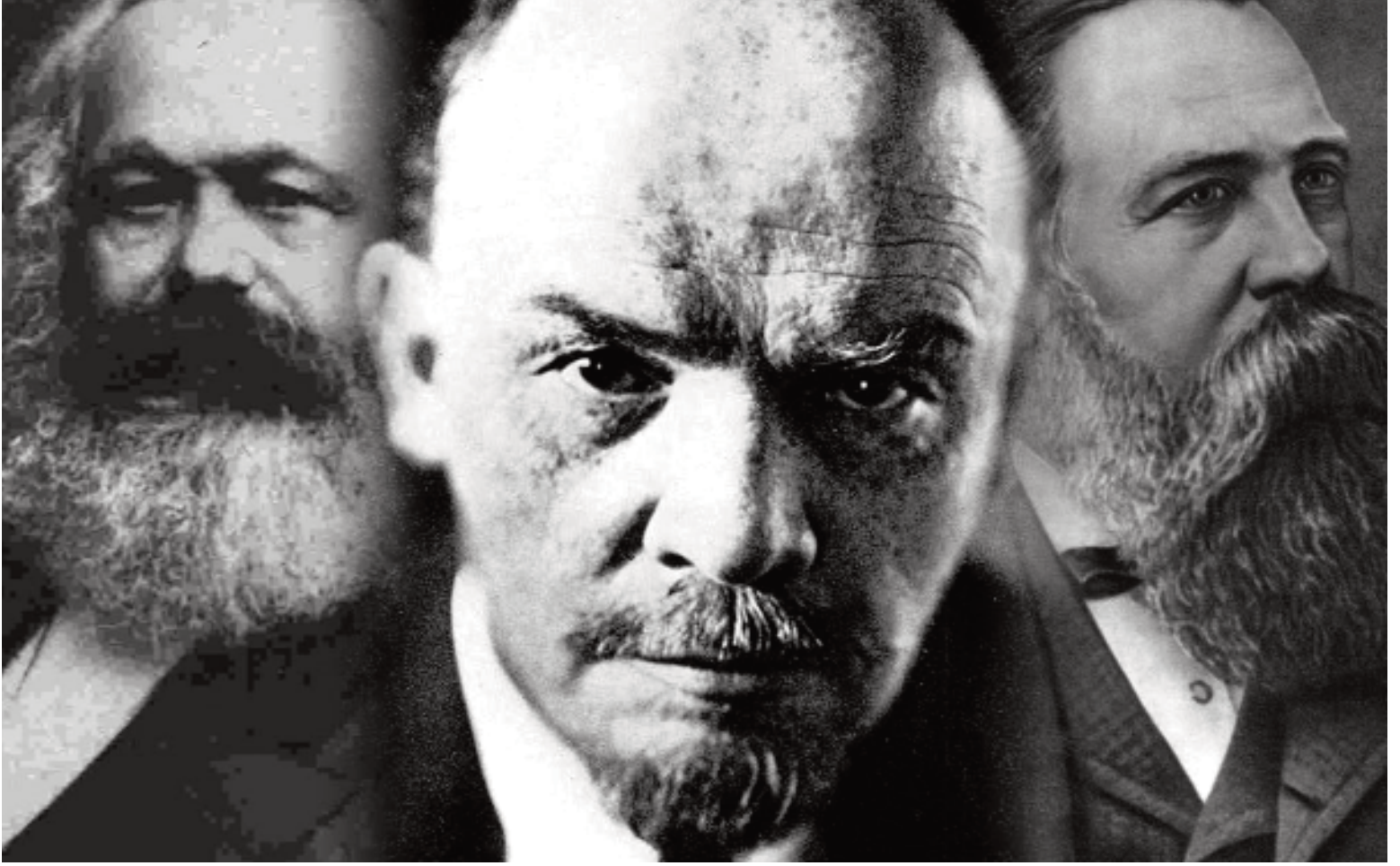
polise göre 1 milyondan fazla kişi, sendikalara göre ise 3,5 milyonu aşkın kişi katıldı. Ulaşım tamamen kesildi, milyonlarca insan grevin devamından yana. Petrol rafinerilerindeki grev yüzünden ülkede ciddi anlamda petrol sıkıntısı yaşanıyor. Özellikle havalimanlarının petrol rezervinin tükenmek üzere olduğu söyleniyor.

Öğrenciler ise işçi ve emekçilerin bu mücadelesinde etkin bir rol oynuyorlar. Öğrencilerin de eylemlere katılmasıyla emeklilik reformu karşıtı cephe daha da büyürken, 1995 ve 2003'deki büyük sosyal hareketin de ötesinde Mayıs 68'in yeniden yaşanması çağrılarını yapılmaya başlandı. İşçi ve öğrenci eylemlerinde bu Mayıs 68 çağrısı yapan dövizler dikkat çekti. 900'ü aşkın lisede boykot uygulanıyor. Sokaklarda ise polisle sert çatışmalar yaşanıyor. Liseli Öğrenciler Birliği (UNL) de "çok sayıda polis şiddeti vakasına" tepki göstererek, "Baskılar liseli hareketi frenlemeye yetmeyecek" dedi.

Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti (NPA) lideri Besancenot, "global bir ayaklanmanın harekete geçtiğini" belirterek hükümete geri adım attırmak için "21. yüzyılın renklerinde bir Mayıs 68'in gerekli olduğu" çağrısında bulundu.

Sendikalar 19 Ekim günü yeniden ulusal çapta genel grev ve eylemlere gitme kararı aldı. Senato'nun da reform projesini bir gün sonra, 20 Ekim'de oylaması gerekiyor. 21 Ekim günü sendikalar yeniden bir araya gelerek eylemlerinin devamına karar verecekler.

REFORMİZME KARŞI MÜCADELE DEVİRİM İÇİN MÜCADELEDİR

Devrim, güncel bir durumdur. Gençliğin devrimci öncülerinin devrimdeki etkisinden söz edildiğini sıkça duymuşuzdur. Peki, öncü devrimci gençliği öncü kılan nedir?

Birçok devrimci grup, kafa sayısına bakarak öncü olduğunu düşünür ve aldanır. Öncülük, sağlam bir nitelik ister ve bu niteliği yaratabilmenin ön koşulu da devrimin içselleştirilmesidir. Çünkü devrimi en iyi şekilde kitlelere anlatabilmek için onu içselleştirebilmek şarttır.

Bugüne kadar vermiş olduğumuz mücadele, bilimsel sosyalist dünya görüşünün yol göstericiliğinde oldu. Niteliğimiz bu mücadele içerisinde gelişip güçlendi. Fakat buna rağmen, henüz yeterli kitle bağlarını kurabilmiş değiliz. Süreç her gün daha fazlasını istiyor. Daha fazla bağ kuramamızın belli sebepleri var elbette.

Bu sebeplerin en önemlilerinden biri reformist ve oportünist hareketlerdir. Onların uzlaşmaz sınıfları uzlaştırma, burjuvazi ve proletaryayı kardeş ilan etme ve tarihsel gelişimi diyalektik bakış açısından uzak değerlendirmeye, dolayısıyla kör ve ay-

maz politikalarının, devrimle, bilimsel sosyalizmle ilgisiz olduğu ortadadır. Bunların yaptığı ancak sınıf savaşının önüne engeller çıkarmak olabilir. Kitlelerin kapitalist sistemin zorunlu sonucu olan sorunların çözümü için kapitalist sistemi yıkıp yerine sosyalist sistemi kurmak gerektiğini anlatmak yerine, sistemin içinde kitlelerin devrimci enerjisini harcamaktadırlar. Bu şekilde de sınıf savaşımının gelişip güçlenmesine engel olmaktadır. Örneğin egemen sınıf olan burjuvazinin proletaryaya karşı kullandığı baskı ve zor aracı olan devletten çeşitli talepleri vardır. Demokrasi için “demokratik anayasa” söylemi gibi mesela. Egemen sınıfa ait bir şeyden “demokrasi, eşitlik, özgürlük” istemek toz pembe hayallere kapılmaktan başka bir anlam taşımaz mı? Bu bilimsel değer taşımayan tamamen ütöpik bir yanılgıdır. Tıpkı devrime reformlarla ulaşılabileceği yanılgısı gibi.

İşte bu reformistlerin göz boyama çabalarına karşı reformizmin teşhir edilmesi zorunludur. Aksi bir tutum sergileyerek “nasıl olsa tarih kimin haklı olduğunu gösterecek” deyip bir kenara çekilmek kitleleri reformizm bataklığına itmekten başka bir

şey olamaz. Her Leninist iyi bilir ki “reformizme karşı mücadele, devrim için mücadeledir”

Koşullar böylesine olgunlaşmışken, kapitalizm böylesine çürümüşken öylesine beklemek sürecin uzamasına ve çürüyen kapitalizmin toplumu da çürütmesine sebep olmaktadır. Koşullar içinde bize düşen propaganda ve ajitasyonlarımızı kitlelerin sorunları ile kapitalizmin ilişkisini açıkça ortaya koyarak yapmak ve çözümün ancak zora dayalı devrimle köklü olarak geleceğini kitlelere açıklamalıyız. Ancak bu şekilde sürecin uzamasının ve çürümüş kapitalizmin uzayan süreçle birlikte toplumu da çürütmesinin önüne geçebiliriz. Kısacası bu süreçte üzerimize düşen görev, propaganda, ajitasyon ve örgütlenmeye hız vererek yığınların devrimci enerjisinin köreltilmesinin dolayısıyla kapitalizmin saltanatının daha geç yıkılmasının önüne geçmektedir.

Bu tarihsel görevi üstlenen ve bilimsel sosyalizmi, onun ışığını yüreğinde taşıyacak kadar içselleştirmiş olan genç yoldaşlarımızla omuz omuza...

Zafere Kadar Daima...

ANTEP DÖB'ü Öğrenci

Öğrenci Gençlik Mücadelesinde Bir Hastalık: Akademizm

İşçi sınıfı hareketiyle öğrenci gençlik hareketinin arasında sıkı bir bağın kurulamaması, mücadelenin bütün alanlarında karşılaşılan önemli bir sorundur. İşçi sınıfı içinde ekonomizm – sendikalizm olarak karşımıza çıkan bu hastalık, öğrenciler arasında ise akademizm olarak vücut bulur. Genel olarak reformizm, özel olarak akademizm insanları inatla kendi dar sınırları içine hapseder ve sadece onları kendi alanlarına dair düşünmeye iter.

Toplumun her kesiminin olduğu gibi, gençliğin ve özelde öğrenci gençliğin de, bu sistemden kaynaklanan çok derin sorunları ve bunalımları vardır. Bu bunalımlara başkaldırı, örgütsüz her hangi bir öğrenci için var olan somut sorunlarına karşı mücadelesiyle başlar. Sistemden kopmaya başlamış herhangi bir gencin, bu kopuşunu ve kopuşuyla birlikte getirdiği bu enerjisini devrimci mücadeleye çekmek ve sokağa, devrime çağırarak her leninistin görevidir. Ancak, özellikle bu noktada, her politik arenada karşı karşıya gelinen reformist anlayış, öğrenci gençlik mücadelesinde de akademizme bürünmüş halde karşımıza çıkar. Peki, bu karşılaşma nasıl olur? Son dönemde okulların açılmasıyla okul duvarlarında, gençlik yayınlarında sürekli gençliğin eğitim sisteminden kaynaklanan mağduriyeti ve temel birkaç reform talebiyle karşı karşıya geliriz. Sınavsız hava sahası isteyen, parasız eğitim isteyen, YÖK karşıtlığıyla güncel sorunları kendine çeviren, anadilde eğitim hakkını burjuva sınırlara hapseden bu görüşler, hem devrimi öteler, hem devrimci mücadeleye zarar verir, hem de öğrenci gençliğin ufkunu burjuva sınırlara hapseder: yani okul duvarlarına. Ancak akademizmi sadece okul duvarları arasında verilen bir mücadele olarak görmek biraz darlaştırılmış ve donuk bir algılayış olur. Akademizm, öğrencileri sadece eğitimle ilgili, eğitim sürecinde karşılaştığı sorunlarla kısıtlanan bir mücadeleye iterek öğrenci gençliği, iktidar hedefiyle mücadeleye

giren, proletarya öncülüğündeki halk kitellerinden kopartır, yani öğrencileri devrim mücadelesinden soyutlar, onları bu devrim yürüyüşünden alı koyar.

Buradan şu anlaşılmalıdır, Leninistler paralı eğitime razı, YÖK'le mutlu mesut yaşıyorlar: asla. Tarih bizlere reform talepleriyle nerelere varılacağını, devrimci taleplerle ne noktalara sıçranabileceğini her gün kanıtıyor ve kanıtlamaya devam edecek. Ücretsiz eğitimi bu sistemden bekleyen bu kör anlayış, şu sorunun cevabını asla vermedi, veremez de: sizin bu sistemde sağlanma ihtimali olabilecek ücretsiz eğitimin külfeti, kaçışının ne kadar daha sömürülmesiyle karşılanacak?

Eğer ufkunu burjuva burçlarından biraz olsun kaldırılabile bu anlayış ve azılı savunucuları, bu sorunun cevabının gün gibi ortada olduğunu ve tarihin çöplüğüne nasıl emin adımlarla yol aldıklarını çok net görürler.

Peki, gençlik ve özelinde öğrenci gençlik zincirlerinden nasıl kurtulur, nasıl ve hangi yöntemle özgürleşir? Gençlik ancak iktidar hedefiyle, proletarya saflarında, işçi sınıfının motor gücüne bürünerek ve ancak sokakta devrim için savaşarak özgürleşebilir. Tıpkı sloganda dediği gibi: YÖK Karşıtlığından Reformizme, Sokak Savaşlarından Devrime!

Devrimi birkaç hak kırıntısına satan bu anlayış, genel politik arenada da ancak birkaç sineği avlamakla devrime yaklaşacağını sanır, hatta işi baya ileri götürüp "başbakan eğitim cüzdana sığarmı açıkla" diyerek kimden ne umduklarını da ortaya dökerler.

LİSELİLER OKULLARI İÇİN SOKAKTA

Bizler İbrahim Atalı Lisesi öğrencileri olarak yaklaşık iki aydır kendi okulumuzda eğitim görememekteyiz. Bunun sebebi ise okulumuzun depreme dayanıklı olmadığı için tadilat görmesidir. Bizlere okullar kapandığından itibaren tadilat yapacaklarını ve yaz boyunca bu tadilatın biteceğini söylediler. Fakat durum böyle olmadı ve okulumuza giremedik. Ve bize okulun birinci dönemi bitene kadar orada kalacağımızı söylediler. Daha sonra Kız lisesiyle anlaştıklarımızı ve bir yıl boyunca orada kalacağımızı öğrendik. Bizleri Adana Kız lisesine gönderdiler, öğrenci devre olarak yaklaşık iki aydır o okuldayız. Bu durumdan olumsuz yönde etkilendik. Okulda üvey evlat konumuna düştük ve sistemin yarattığı dersanelere zaman problemiyle gidemedik. Okullarda zaten birçok problemle yüz yüzeyiz bu durum da üstüne eklenince bir şeyler yapmamızın gerekliliği zorunlu olarak ortaya çıktı. Kız Lisesi öğrencileri bizlerden haraç kesmeye çalıştı. Kantin fiyatları olabildiğince yüksek. Okulda idare tarafından birçok baskıya maruz kalıyoruz. Özellikle 12. Sınıf öğrencileri üniversite sınavına hazırlanırken bu durum karşısında mağdur olmakta. Bizlerde bu durum karşısında bir eylem gerçekleştirme kararı aldık. Eylemin yapılmasını bir gün içerisinde kararlaştırdık. Ve tüm okulla görüşerek 14 Ekim Perşembe günü saat 12:30'da okulun önünden başlanarak kaymaklığa ardından kendi okulumuza doğru yürüdük. Bir gün boyunca okulu boykot ettik. Okulun kapısında bekleyerek hiç kimseyi okula almadık ve eyleme yönlendirdik. Eylemimize öğretmenlerimizde destek oldular. Aramızda velilerde vardı. Yaklaşık 1200 kişinin katıldığı geniş çapta bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüş esnasında eğitim hakkımız engellenemez, eğitim hakkımız söke söke alırsız sloganları atıldı. Yürüyüş boyunca polisler tarafından durdurulmaya çalışılsa da buna izin vermedik. Yolun tamamını kapatarak yürüdük. Kararlı bir şekilde kaymakamlığın önüne geldik ve orada basın metnini okuduk. Halktan insanlarda bize destek verdiler. Ardından kendi okulumuza yürü-

rüdük ve önünde eylemimizi sonlandırdık. Basın tarafından da dikkat çeken bu eylem başarıyla sonuçlandı. Bizlere okulun bu dönem içerisinde biteceğini ve bunun en kısa sürede olacağını söylediler. Bizler eylemin değiştirici gücünü gördük ve sistemin bizlere dayattığı tüm zorlukları aşabileceğimizi biliyoruz. Okulumuzda ilk defa böyle bir eylem yapıldı bunun birçok kişiyi etkilediğini gördük. Şimdi bu tür eylemlerin çevre okullarda da yapılması için çalışacağız. Ve buradan tüm öğrencilere sesleniyoruz. Eylemin değiştirici ve dönüştürücü gücünün bir örneğini verdik. Bunun burada bitmemesini ve daha da güçlenerek ilerlemesinin gerektiğini düşünüyoruz. Tüm öğrencileri eylem alanlarına bekliyoruz.

İbrahim Atalı Lisesi Öğrencileri

DÖB ÇALIŞMALARI

Devrimci Öğrenci Birliği olarak okulların kayıt zamanında yeni gelen öğrencileri ve ailelerini karşılamak amacıyla Ege Üniversitesi civarına ve Bornova Metro taraflarında pek çok yere "DÖB" yazılması yaptık. Denizlerin yoldaşları kavgayı her yere taşıyor, denizlerin davası sürdürülüyor.

EGE'den DÖB'lü Öğrenciler

KIZIL ÇEVRE FELAKETİ

Macaristan'ın başkenti Budapeşte'nin 160 km güneybatısındaki Ajka kasabasında önceki gün alüminyum fabrikasında meydana gelen kaza diğer ülkelere de yayılabilir. Atık maddelerinin toplandığı dev biriktirme göletinin bentlerinin yıkılmasıyla yer yer 2.5 metreye ulaşan kimyasal kıvılcık çamur dalgalar en az yedi köyü bastı. Üç bölgede olağanüstü hal ilan edilirken ikisi çocuk dört kişi öldü, yüzden fazla kişi yaralandı, altı kişi kayboldu. Hastanede tedavi görenlerden sekiz kişinin durumu ağır. Arabalar ters döndü, köprüler yıkıldı. Ordu yüzlerce kişiyi tahliye etti.

Alüminyum fabrikasındaki iki setin yıkılmasıyla taşan 1 milyon metreküp kimyasal çamurun Tuna nehrine akmasından endişe ediliyor. Macaristan, bölge ülkeler ve AB alarmda.

Macaristan'da alüminyum fabrikasının atık havuzunun taşması sonucu yaşanan felaket çevreyi olduğu kadar bölge halkının sağlığını da tehdit ediyor. Şu ana kadar dört kişi hayatını kaybetti. Atık yayılmaya devam ediyor. Macaristan'daki felaket, pazartesi günü Ajka'daki alüminyum fabrikasında atık maddelerin toplandığı dev havuzun bentlerinin çökmesiyle başladı. Açığa çıkan zehirli çamur tabakasının tüm hı-

zıyla civardaki köylere aktığı, evlerin dakikalar içinde metrelerce yükseklikteki çamur tabakasıyla kaplandığı, insanların da evlerinde mahsur kaldığı bildirildi.

Emekli bir Macar kadın, evinin terasında üç saat boyunca yardım gelmesini beklediğini anlatıyor. İtfaiye ekipleri çamur yığını nedeniyle 5 bin nüfuslu Devetcser bölgesine ulaşmakta zorluk yaşamış. Yaşlı kadın, yaşadıklarını "Kıvılcık çamur, göğüslerime kadar tüm vücudumu yaktı. İtfaiye geldiğinde, henüz bir şey hissetmiyordum. Ancak bugün, yani olaydan bir gün sonra korkunç acılar çekiyorum" sözleriyle dile getirdi.

Tuna Nehri Tehdit Altında

Felaket nedeniyle şu ana kadar dört kişi hayatını kaybederken, 100'den fazla kişi yaralandı. Hızla yayılan atığın, Hırvatistan, Bulgaristan, Romanya ve Ukrayna üzerinden Karadeniz'e kadar uzanan Tuna Nehri'ne ulaşmasından endişe ediliyor. Afetle mücadele ekipleri ise kıvılcık renkli zehirli çamur tabakasını sulandırmaya ve kireç dökerek durdurmaya çalışıyor. Yetkililer, bölgedeki ürünlerin tüketilmesini ve hasadını, aynı zamanda avcılık ve balıkçılığı da yasakladı.

Tehlike "Geliyorum" Diyordu

Çamur tabakasının tam olarak hangi maddeleri içerdiği hâlâ net olarak bilinmiyor. Bu da çevre koruyucuları için bir sorun. Etrafa yayılan kıvılcık çamur, alüminyumun işlenmesinden sonra ortaya çıkan bir atık ve ağır metaller içeriyor. Üstelik etkilenen yüzeylerin yıllarca tarım amaçlı kullanıma kapatılması olasılığı da ortadan kalkmış değil; çünkü 40 kilometrekarelik bir alana yayılan çamurun ortadan kaldırılması hayli zor.

Alüminyum fabrikası, yaşanan felaket sonrası hükümet talimatıyla geçici olarak kapatıldı. Savcılık ise işletmenin ihmalinin olup olmadığını araştırmak için soruşturma başlattı. Fabrika işçilerinin açıklamaları, felaketin aslında uzun süredir geliyorum dediğini ortaya koyuyor. Fabrika işçisi, "Biz, alüminyum fabrikası işçileri olarak bir süredir bentteki bazı noktaların yumuşadığını ve sızıntının başladığını fark etmiştik" derken, uzmanlar, atık havuzunda izin verildikten daha fazla çamur depolanmış olduğunu düşünüyor. Alüminyum fabrikasının işletme müdürü Lajos Tolnalji ise bu suçlamayı reddediyor. Tolnalji, "Biz bu felaketten sorumlu değiliz. Düzenli olarak tüm gerekli kontrolleri yaptık. Kıvılcık çamur

deposu daha 10 gün önce yetkililer tarafından denetlendi, uygun bulundu ve hiçbir kusur bulunmadı. Bendin yıkılmasından daha bir saat önce, uzmanlarımız depoyu denetlemiş ve hiç bir düzensizlik tespit etmemişlerdi” şeklinde konuştu.

Macaristan Başbakanı Viktor Orban, yaptığı açıklamada bölgenin ekonomik geleceğine ilişkin endişelerini dile getirdi. Orban, “Olabilecek en kötü şey, alüminyum fabrikasının bir daha üretim yapmamasıdır. O durumda fabrikanın tazminat ödeyecek parası da olmaz. Şu anda üretimi bir haftalığına durdurduk. Üretime devam edilip edilmeyeceğine hafta sonunda karar vereceğiz” dedi.

AB De Alarma Geçti

Adını vermeyen bir işçi, felaketi “Burada hâlâ kaos var. Kimse ne yapacağını, nereden başlayacağını bilmiyor. Rezalet. Herşey yavaş işliyor” dedi. İçinde kurşun, krom, arsenik, kadmiyum gibi metal atıkların, bölge akarsularında canlı hayatın bitmesinden endişe ediliyor. Felaket bölgesine akın eden bakanlar, milyonlarca dolara mal olan, zehirli atığın temizlenmesinin bir yılı alacağını söyledi. AB ise dün açıklama yaparak zehirli atığın diğer Avrupa ülkeleri için de ekolojik bir felakete dönüşebileceğini söyledi. AB sözcüsü Joe Hennon, Macar yetkililerin talepte bulunmaları durumunda AB'nin yardıma hazır olduğunu söyledi.

Karadeniz'e Akabilir

Asıl büyük felaket, zehirli atıkların Avrupa nehirler sistemine katılmasıyla ortaya çıkabilir.

Felaket, 40 km²'lik bir alana yayıldı. Avrupa'yı neredeyse bir baştan bir başa geçen Tuna Nehri'ne sadece 60 km uzaklıkta.

Macar MTI ajansına göre kimyasal atık dün sınırdaki Győr-Ménfőcsanak-Sopron'a yaklaştı. yaklaşıyor.

Uzmanlara göre bölge nehirlerinin yataklarından akan sular, 2-3 gün içinde Tuna nehrine ulaşacak. Önlenemezse kızıl çamur Hırvatistan, Sırbistan, Bulgaristan, Romanya ve Ukrayna'dan sonra Karadeniz'e ulaşacak.

Macaristan ise felaketin kontrol altına alındığını belirtti.

ALTINA KARŞILIK 400 ÇOCUĞUN HAYATI

Nijerya'da altın madenlerinde kadınlar ve küçük yaşta çocuklar çalıştırılıyor. Altın cevheri işlenirken içerdiği kurşunun açığa çıkmasıyla, içme suyuna yüksek oranda kurşun karışmasına neden oluyor.

BM ekibi, inceledikleri 5 köyden dördündeki içme suyunda yüksek seviyede kurşun buldu. Bölgede, havadaki cıva seviyesinin de hayli yüksek olduğu kaydedildi.

Nijerya'da marttan bu yana 400 kadar çocuğun, kaçak altın madeninin sebep olduğu kurşun zehirlenmesinden öldüğü bildirildi.

Birleşmiş Milletler, Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünün Hollanda kolu, 500 kadar çocuğu kendi kliniklerinde tedavi ettiğini açıkladı. Çocukların çoğunun 5 yaşın altında olduğu belirtildi.

BM İnsani İşler Koordinasyon Bürosu Sözcüsü Elisabeth Byrs, Zamfara eyaletindeki kirlilik ve zehirlenme vakalarının devam ettiğini, binlerce kişinin risk altında olduğunu söyledi.

Bölgede altın cevheri içeren kurşunun, köydeki küçük çocuklar ve kadınlar tarafından işlendiği belirtiliyor.

DOKUZ EYLÜL'DE ULAŞIM EYLEMİ

13 Ekim günü Dokuz Eylül Üniversitesi Tınaztepe Kampüsünde bağımsız öğrencilerin ulaşım hakkı ile ilgili bir eylemi gerçekleşti. Daha önce ücretsiz hizmet veren yerleşke otobüslerinin ücretli olması ve geç kalması protesto edildi. Sabah saat 8:30'da yerleşke otobüsü öğrenciler tarafından kentkart basmadan binilerek işgal edildi. Şöförün otobüsü durdurması ve hareket etmeyi reddetmesi üzerine öğrenciler yerleşkeye yolu kapatarak yürüyüş yaptılar. Saat 13:30'a bir çağrı yaparak eylem yapılacağı duyuruldu. Eylem saati geldiğinde, bizler de DÖB olarak eylem alanına gittik. Mühendislik Fakültesi'ndeki Serpen Cafe'den Fen-Edebiyat Fakültesi kantinine yürüyüş yapıldı. Çünkü Fen ve Edebiyat Fakülteleri ayrılmıştı ve rektör açılış törenine katılacaktı. Kantinde yapılan ajitasyonlardan sonra Fakülte binasının içine sloganlarla ve alkışlarla geçtik. A, B bloklarından geçtikten sonra C bloka yöneldik ve rektörü karşılamaya gittik. İçeri girmek için ilerlerken önümüz ÖGB'ler tarafından kesildi ve öğrendik ki rektörün "acil işi çıkmıştı." C blokun önünde öğrenci arkadaşlar beklemeye koyuldular. Ardından oturma eylemi yaptılar. Beş-on dakika geçmeden rektör yardımcısı bizi içeri çağırды ve kon-

ferans salonuna girdik. İçeride açılış etkinliği vardı ve 200'ü aşkın öğrenci etkinliği sürekli müdahalelerle engelledi ve iki öğrenci arkadaş konuşmacı olarak etkinlikte yer aldı. Öğrencilerin sorunlarına dikkat çeken arkadaşlar eylemlerinin nedenine dikkat çekti ve buraya sorunları anlatmaya değil, çözümlü almaya geldiklerini belirttiler. Yönetimlerin öğrencileri bu tarz şeylerle oyalamaya ve toplumun sorunlarını unutturmaya çalıştığını anlattılar. Daha sonra söz alan rektör yardımcısı harcı kendilerinin almadığını ve ulaşım sorununu da belediyenin çözebileceğini söyledi. Ve yerleşke otobüsünün 5 dakika içinde yerleşkeyi gezdiğini söyledi. Öğrenci arkadaşların hep bir ağızdan karşı çıkarması üzerine içerdeki öğrencilere "palavra atıyorsunuz" diye çıkıştı ve kürsüden indi. Bunun üzerine bizler de alkışlarla ve sloganlarla salonu terk ettik. Tekrardan aynı yolu takip ederek aitasyonlarla otobüs durağına gittik ve otobüsü durdurup ücretsiz bindik. Şöförün otobüsü durdurması üzerine aşağı indik ve hem geliş hem de gidiş yolunu sloganlarla kapattık. Hiç bir aracı geçirmedik. Kimi zaman durduk. Eylem yerleşkenin girişine yakın bir yerde yapılan oturma eylemi ve değerlendirme toplantısının

ardından sona erdi. Alınan kararlar her sabah ve akşam eylem yapılacağı ve otobüse ücretsiz binileceği olmazsa yürüyüş yapılacağı kararı alındı. Eylemde öne çıkan sloganlar "yerleşke hakkımız söke söke alırız", "parasız eğitim, parasız ulaşım" idi.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde gerçekleşen eylemlerden şu sonuçlar çıkarılabilir:

1. Artık kitleler kendiliğinden harekete geçebiliyor. Kimseyi beklemiyor ve sorunlarının çözümünü eylemlerde görüyor.

2.Yılların devrimci mücadelesi, gençliğe mücadele etmeden, harekete geçmeden sorunların çözülmeyeceğini; bu sorunların gerçek çözümü için sistemin merkezine yönelmek gerektiğini, sistemi ortadan kaldırmak gerektiğini göstermiştir.

3. Devrimci öğrenciler gözlerini dört açmalı ve gelişen her hareketi kapitalizme karşı yönlendirmenin yollarını aramalı ve bulmalıdır.

4. Kapitalizmin her alanda yarattığı tahribatı kitlelere anlatmalı ve kapitalizm ayakta kaldıkça özgür ve mutlu günlerin gelemeyeceğinin ajitasyon ve propagandasını yapmalıdır.

**Dokuz Eylül'den
DÖB'lü Öğrenciler**

Ankara Üniversitesinde Bildiri Dağıtımı

Kayıtların başlamasıyla birlikte DÖB'lü öğrenciler Devrimci Öğrenci Birliği'ni tanıtan bildirimlerini üniversiteye yeni kayıt yapan öğrencilere ulaştırıyor. 1 Eylül Çarşamba sabahı Ankara Üniversitesi Tandoğan Kampüsü'nde bildiri dağıtımına başlayan DÖB'lüler, ilk anda özel güvenlik görevlilerinin engellemesiyle karşılaştı. Önce DÖB'lülerin üniversite kimliklerini göstermesini isteyen güvenlikler bildiri dağıtan DÖB'lü öğrencilerin Ankara Üniversitesi'nde öğrenci olduklarını görmesiyle bu sefer de farklı

bir bahane öne sürdüler. Bildirinin izinsiz olduğunu ileri süren bir güvenlik görevlisiyle kısa süreli tartışma yaşandı. Diğer öğrenci örgütleri tarafından dağıtılan bildirilerin izinli olduğunu iddia eden güvenliğin yalanı daha sonradan ortaya çıktı. Tartışmanın ardından özel güvenliğin şube amiri dağıtılan bildiriye inceleyerek 10 dakika içinde bildirileri dağıtıp DÖB'lülerin kampüsü terk etmelerini söyledi. Bunun üzerine bildiri dağıtımına yaklaşık 3 saat boyunca devam edildi. Bir süre sonra bildiri dağıtan başka bir grupla özel güvenlikler arasında da uzun süreli tartışmalar yaşandı. Bu tartışmalar esnasında sabahtan beri sürekli güvenlikler tarafından rahatsız edildiklerini söyleyen veliler de özel güvenlik görevlilerine tepki gösterdiler. Bildiri dağıtımında sivil polisler dağıtılan bildirileri inceleyip not tuttular.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Denizlerin Yolunda

DÖB Saflarına!

Devrimci Öğrenci Birliği / Ankara

İtalya'da Futbolcu Grevi

Kapitalizm dünyanın hiç bir yerinde, hiç kimseye garanti bir iş vaat edemiyor. Bu kez greve giden İtalya birinci futbol ligi Seri A oyuncularını...

Profesyonel Futbolcular Birliği (Assocalciatori)'nde yapılan toplantının ardından, birliğe üye olan futbolcuların 25-26 Eylül tarihleri arasında oynanacak Serie A maçlarına çıkmayacakları açıklandı. Kulüpler performanslarından memnun olmadıkları futbolcuların maaşlarını düşürme ve sözleşmelerinin son yılında futbolcuları istedikleri kulüplere satabilme hakkı istiyorlar. Futbolcular ise imzaladıkları kontratların sonuna kadar devam etmesini sağlayan şu anki sistemin devam etmesini istiyor. Futbolcular adına konuşan Milan'dan Massimo Oddo, "Grev hakkımızı kullanarak isteklerimizi elde edeceğiz" dedi.

Daha önce Seri A da 1996 yılında bir grev yaşanmıştı ve bunun da sebebi imzalanmış kontratlardı.

300 BİN ÖĞRENCİ SOKAKLARDA

İtalyan Başbakanı Silvio Berlusconi'nin eğitim politikasını protesto etmek amacıyla ülke genelinde 300 bin öğrenci sokaklara döküldü.

Öğrenciler "Kim bir okul açarsa, bir cezaevi kapatır" sloganı ile ülkenin Milan, Palermo, Cenova, Trieste, Torino, Bologna, Roma, Napoli, Bari ve diğer birçok kentte sokaklara çıktı.

Hükümetin eğitim politikası ve bütçe kesintisini protesto eden öğrenciler, bunun bir uyarı eylemi olduğunu bildirdiler.

Roma'daki yürüyüşte "Cahil bir halk daha çabuk kandırılır" yazılı pankart dikkat çekerken, Eğitim Bakanı Mariastella Gelmini reformunu protes-

to ettiler. Öğrenciler hükümete, "Geleceğimizi bloke ederseniz biz de şehri bloke ederiz. Bu bir başlangıç. Gelmini, senin cehennemine olacağız" mesajını verdi. 30 bin öğrencinin sokaklara indiği Roma'da ulaşımda ağır aksamlar yaşandı.

Ayrıca Torino'da 30 bin, Napoli'de 10 bin, Milano'da 10 bin, Bologna'da 4 bin ve Floransa'da binlerce öğrenci yürüdü.

Öğrenci sendikaları eylemlerinde kararlı olduklarını belirterek, bir daha ki eylem için 16 Ekim'e randevu verdi. Öğrenci eylemlerine sol partiler de destek verdi.

Avrupa'da Emekçiler Eylemde

Kapitalizm dünyanın her yerinde emekçilere saldırıyor ve emekçiler de bu saldırılara karşı sokağa çıkıyor. Emekçilerin yaşam alanları her geçen gün daraltılmak istenirken, emekçiler buna karşı koyuyor. Avrupa'da emekçiler ücret kesintilerine ve hak gasplarına karşı 29 Eylül Avrupa eylem gününde sokağa çıktılar.

Eylemler Avrupa'nın birçok ülkesinde gerçekleşti ve etkisini ciddi biçimde gösterdi. Romanya'da eyleme polislerinde katılması sonucu iç işleri bakanı istifa etti.

İspanya'da ülkenin en büyük sendikaları olan CCOO ve UGT'nin çağrısıyla sokağa çıkan işçiler, emeklilik yaşının 67'ye çıkarılmasını ve ücretlerinin de %5 azaltılmasını protesto ediyorlar. Madrid, Valencia, Barcelona ve Sevilla gibi büyük kentlerde katılımın yoğun olduğu ve gece yarısı başlayan grevlere katılım %70 oranındaydı. Bazı noktalarda polisin müdahalesi ile çatışmalar yaşandı. Hava yolu ve demir yolu ulaşımının neredeyse tamamen durduğu İspanya'da genel grev çok etkili oldu.

Merhaba

Genç Yoldaş okurları

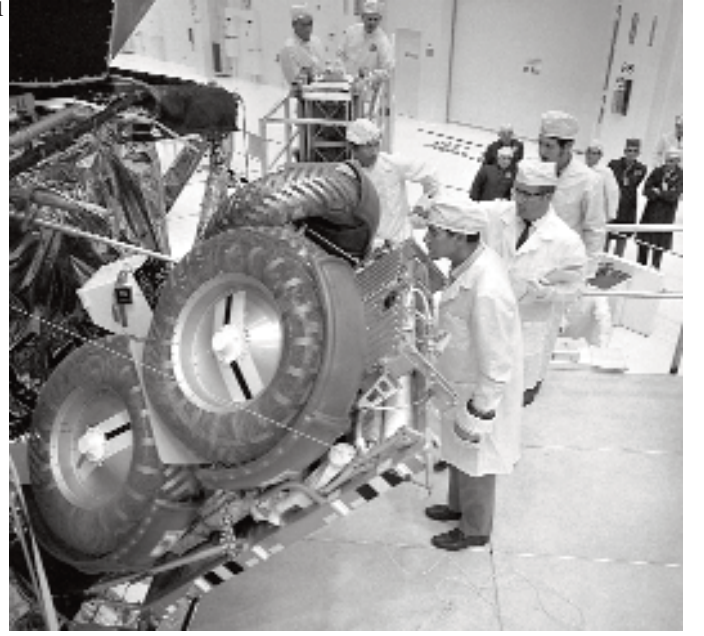
Yaşamın içinde mücadelenin gerekliliğini anlatan birçok olayla karşılarız. Ben de genç bir işçiyle yaptığım sohbeti sizlere anlatmak istiyorum. Gazi mahallesi son durak bölgesinde bir tekstil atölyesinde çalışmakta olan henüz çocuk yaşta bir işçi ile sohbetimiz olmuştu. Dergi dağıtımında o tekstil atölyesine de girmiştim. Çocuk yaşta ki çocuklar çalışıyordu çoğunlukla. Anlattım dergiyi almak istediklerini söylediler. Dergiyi aldıktan sonra bende onlarla sohbet etmek için orada biraz kalıp işlerine yardım ettim. Hem çalışıp hem sohbet ediyorduk. Ben 18 yaşında bir devrimciyim ve okuyorum. O işçiye sordum sende benim yaşlarımdasın ama çalışıyorsun neden diye. O da bana çalışmak zorunda olduğundan bahsetti. Yaşadığı yoksulluktan... O işçi dışında ondan daha küçük yaşlardaki çocuklar da vardı. Sordum onlar okuyor mu diye oda bana onun da sonu benim gibi olacak istediği kadar okusun oda okulu bırakıp çalışmak zorunda kalacak diye söyledi ve zaten onun kardeşiymiş boş zamanlarında babası ve abilerine yardım ediyormuş. Ama bunu söylerken yüzünde bir hüznün, bir burukluk vardı. Belli ki bunu isteyerek değil sistemin yaratmış olduğu yoksulluktan dolayı zorunluluktan yapıyorlardı. Onları bu şekilde çalışmaya yani emek sömürüsüne iten sistemin kendisi, birde haydi çocuklar okula derler... Sistemden bahsettim o genç işçiye oda bana katıldı bu noktada.

Yoldaşlar, genç yoldaş okurları, bunlar gibi yüzlerce genç işçi var. Onlar gibi zaten yaşamının büyük bölümünü hatta hepsini çalışmak zorunda geçiren işçiler, insanlar var. Bu ve bunun gibi manzaralar her yerde var. Onlar için kolları sıvamalı ve devrimi hızlandırmalıyız.

Gazi Mahallesi'nden bir DÖB'lü

NASA'DA İŞÇİ KIYIMI

Dev bütçeli projeler ve emperyalist ABD rejimi için yürüttüğü uzay programı çalışanlarıyla gündemden düşmeyen Amerikan Havacılık ve Uzay İdaresi (NASA), 1200 çalışanını işten atıyor. 20 Eylül günü Kongre'nin 19 milyar dolarlık bütçesini onaylamasına rağmen yaşanan kitlesel kıyımı, mekik programlarında çalışan 9 bin kişinin işten atılması izleyecek. Kongre'nin iki kanadı tarafından da onaylanan bütçenin ABD Başkanı Barack Obama tarafından imzalanması bekleniyor. NASA Başkan Yardımcısı Lori Garver, bütçenin geçmesine rağmen, bunun planlanmış işten çıkarmaları "en azından yarım için" etkileyeceğini düşünmediğini söyledi. NASA'da işten çıkarmalara "bütçe programı ve stratejisinin değişmesi" nedeniyle gidilirken çoğu mekik programının başından beri görev yapan çalışanlar, 30 Eylül günü son kez iş geldiler.

Maden Ocağında Patlama

Zonguldak'ta, özel bir maden işletmesine ait sahadaki ocakta meydana gelen patlamada 3 kişi yaralandı. Kentte faaliyet gösteren özel bir maden firmasının sahasındaki maden ocağında henüz belirlenemeyen nedenle patlama meydana geldi. Patlamada ilk belirlemelere göre 3 işçi yaralandı. Yaralı işçiler, kaldırıldıkları A Tıp Merkezinde yapılan ilk müdahalenin ardından, Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesine sevk edildi. 2 işçi ise buradaki tedavinin ardından ambulans helikopterle Ankara'ya sevk edildi.

NİZİP'TE SERVİS EYLEMİ

Antep'in Nizip ilçesinde bulunan Gaziantep Üniversitesi Nizip Meslek Yüksekokulu öğrencileri 1,5 Lira olan servis ücretlerinin düşürülmesi için 14 Ekim günü bir yürüyüş düzenledi. İlçe merkezinde toplanan yaklaşık 350 öğrenci Meslek Yüksekokulu'na kadar olan 7 km'lik yolu yürüyerek şehir merkezine geldiler. Yol güzergahı boyunca yoldan geçmek isteyen servisler de engellenerek protesto edildi. Öğrenciler sık sık "Nizip Uyuma Öğrencine Sahip Çık", "Eğitim Yolu, Kâr Yolu Değildir", "Eğitim Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganlarını atarak tepkilerini dile getirdiler. Öğrenciler yaptıkları açıklamada ise servis ücretlerinin düşürülmesi ve servis minibüsü sahiplerinin sergilemiş olduğu haksız uygulamanın bir an önce durdurulmasını istediler. Taleplerinin karşılanmaması durumunda ise öğrenciler bu uzun yolu her gün yaya olarak okula gideceklerini belirttiler.

İSVEÇ IRKÇILIĞA KARŞI AYAKTA

Tüm dünyada özgürlükler ülkesi olarak tanımlanan, demokrasinin ve hoşgörünün ülkesi denilen İsveç'te ırkçılığa karşı protesto gösterileri yapanlar sokakları doldurdu.

İsveç'te 20 Eylül'de gerçekleşen seçimlerde, yabancı düşmanlığıyla bilinen Sverige Demokraterna (İsveç Demokratları Partisi) 20 milletvekiliyle parlamentoya girmişti.

Aşırı sağcı bir çizgiye sahip olan Demokrat Parti seçimlerde % 5.7 oy alarak barajı aşmış meclise girince ortalık karıştı.

İsveç Demokratları Partisi, temel amaç olarak, göç oranlarını azaltmayı gösteriyor. Çünkü tecavüz ve suç olaylarındaki artışın, refah düzeyindeki düşüşün nedeninin "göçmenler" olduğunu iddia ediyor.

Parti politikalarına göre, Müslümanlar ve yabancılar İsveç karşıtı olarak görülüyor.

Parti aynı zamanda Avrupa Birliği'ne karşıtlığıyla da biliniyor. İsveç'in birliğe üyeliğinin yeniden müzakere edilmesi gerektiğini ileri sürüyor.

İsveç demokratlarının lideri Jimmie Akesson'un "Bütün göçmenler suçlu değil tabii ki, ama suçla bağlantıları var" şeklindeki sözleriyle siyasi görüşünü ifade etmişti.

Ülkede ırkçı bir partinin parlamentoda yer alması ırkçılığa karşı tepkileri

yükseltti. İrkçi partiye üye 20 milletvekilinin yemin töreni öncesi başkent Stockholm'deki Sergel meydanına gelen yaklaşık 5 bin kişi sloganlarla ırkçılığa protesto ederek gösteri yaptı.

Gösteri sırasında protestocular, "Kahrolsun İrkçilik", "İsveç'te İrkçi Partilere Yer Yok", "İsveç Demokratları Defol" şeklinde sloganlar attılar. Meydanı dolduran göstericilere İsveç Parlamentosu'ndaki Sol Parti de desteklerini bildirirken, parti lideri Lars Ohly, "Size şu konuda söz vereceğim, meclise giren ırkçılarla hiç bir zaman aynı

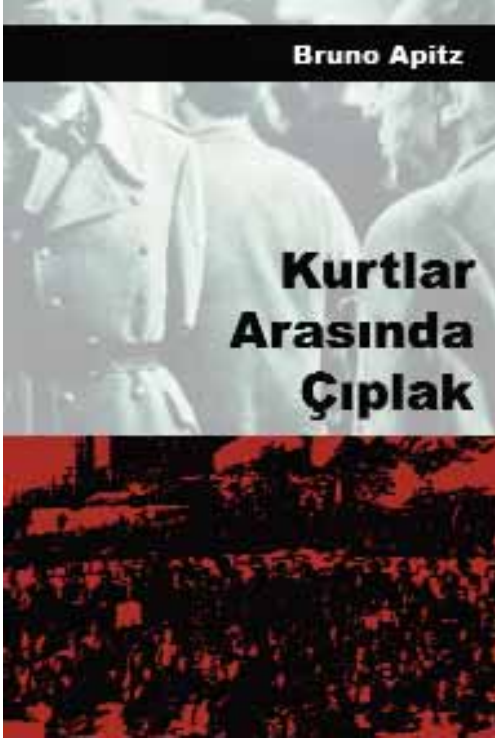
platformda olmayacağım onlarla vakit geçirmeyeceğim. Onlara karşı savaşa-
cağım" dedi.

İsveç'teki ırkçılığa karşı protesto gösterileri Stockholm'le sınırlı kalmadı. Göteborg ve Malmö kentlerinde de ırkçılığa karşı gösteriler yapıldı. Gösteriler sırasında "Buradayım, Çünkü İrkçiliğe Karşıyım. Herkes, İsveç'te Bugün Yükselişe Geçen Yabancı Düşmanlığına Karşı Gelmeli Ve Buna Dur diyebilmeli" denilerek İsveç Demokrat Partisi'nin ırkçılığa karşı tutumu protesto edildi.

Kitap Tanıtım

Kurtlar Arasında Çıplak

Kurtlar Arasında Çıplak, 2. Dünya Savaşı sırasında Buchenwald Toplama Kampı'nda tutsak düşen farklı uluslardan onbinlerce insanı ve onları kurtarmayı amaç edinmiş Uluslararası Kamp Komitesi'nin bir avuç komünist militanının faşizme karşı mücadelesini anlatıyor. Bir tutsağın valiz içerisinde küçük bir çocuğu krematoryumlarla, gaz odalarıyla, işkence hücreleriyle ölümün kol gezdiği Buchenwald Toplama Kampı'na çaresizlikle getirmesiyle başlar roman. Elli bin insanın sorumluluğunu üzerine alan UKK'li komünistlerin işi çok daha zordur artık. Çocuğun kampta bulunması gizli örgütün deşifre olmasına yol açıp 50 bin tutsağın tehlikeye atılmasına sebep olabileceği gibi çocuğun kamptan dışarı çıkartılması da onun ölümü anlamına gelmektedir. Ne yapılacağı konusunda akıl ile duygular arasında amansız bir çatışma söz konusudur. UKK, bir yandan silahlı ayaklanmayı ilmek ilmek örgütlerken bir yandan da küçük çocuğun yaşamını sonuna kadar savunmak zorundadır artık.

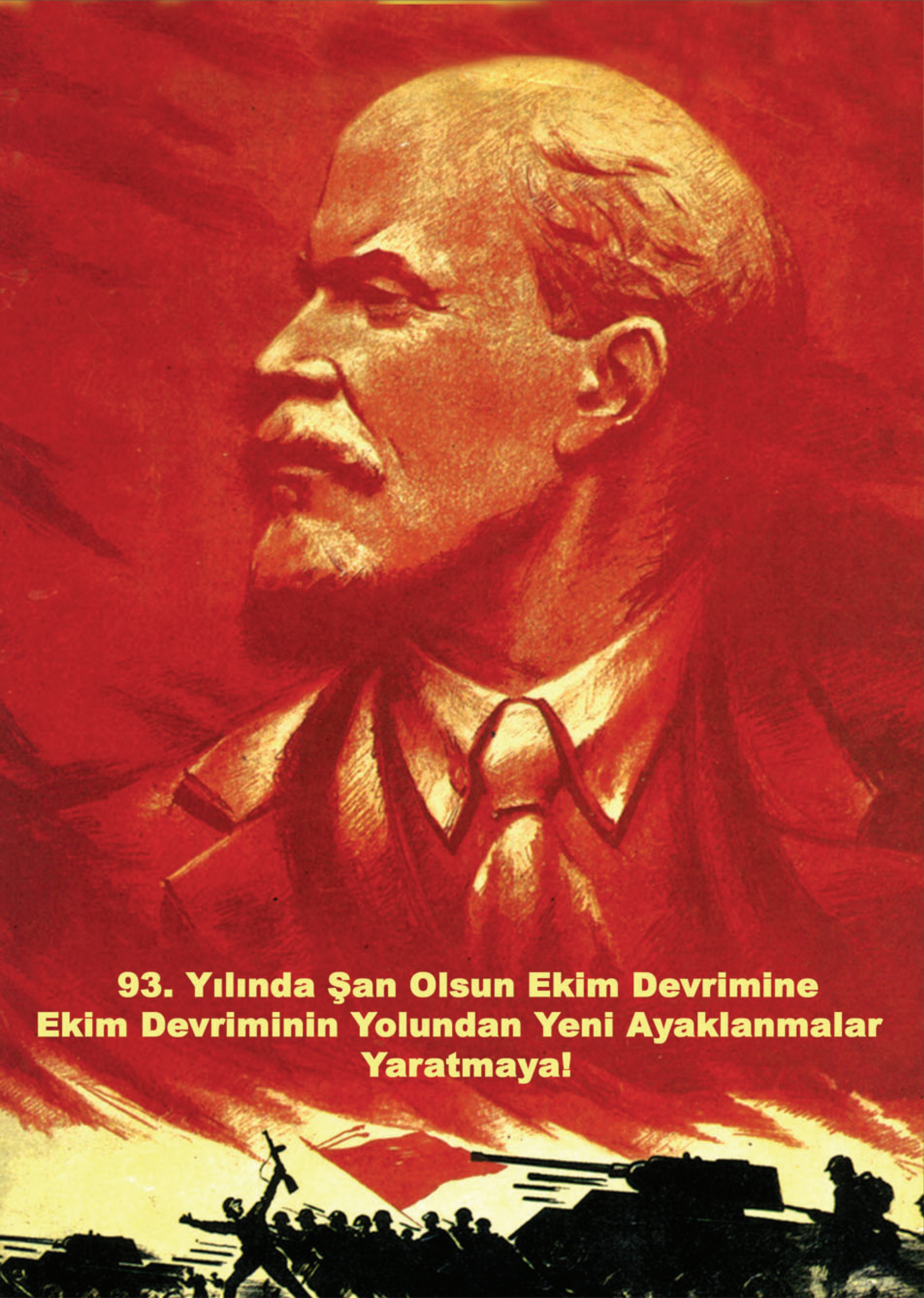
Kitabın yazarı Bruno Apitz, 8 yılını 1945 Nisanında gerçekleşen Buchenwald Ayaklanması'na kadar Buchenwald Toplama Kampı'nda geçirmiş Alman bir komünisttir. Bu romanında "Buchenwald Toplama Kampı'ndaki mücadelemiz sırasında geride bırakmak zorunda kaldığımız, yaşamını yitirmiş bütün uluslardan mücadele yoldaşlarımızı selamlıyorum" diyerek başlıyor sözüne ve onların isimlerini romandaki her bir kahramanına vererek yaşatıyor.

Gizli örgüt yaptığı her hamlede, kadrolar en ufak hareketlerinde dahi illegalitenin kurallarına uygun hareket eder. Romanın öğretici niteliklerinden biri de budur.

"UKK, yavaş yavaş, hiç kimse böyle bir gizli örgütün varlığından haberdar olmaksızın, tutsakların arasında kök salmaya başladı. UKK'den hiçbir yoldaş, kampta dikkat çeken bir konumda değildi ve kendisinden söz ettirmiyordu. Sade ve göze batmadan yaşıyorlardı. Bogorski, banyo komandosunda; Kodiczek ve Pribula, gözlük barakasında tekniker; Van Dalen, revirde basit bir hastabakıcı; ağzının tadına düşkün olanların tuttuğu Fransız Riamonda, SS Gazinosu'nda aşçı ve 38. Blok'ta kalan Bochow, yazman olarak çalışıyordu."

İllegal örgütün kadrolarını bu şekilde tasvir ediyordu Apitz. Görünüşte her biri sıradan birer tutsak olan bu komünist kadrolar on binlerce tutsağın özgürleşeceği o gün için durmadan çalışıyor, örgütleniyor ve silahlanıyorlardı. Her devrimcinin birçok ders çıkartacağı bu roman, çok önemli bir yere sahip. Yalnızca, insanlığın faşizmden çektiği acıların daha iyi anlaşılması için dahi okunması gereken bir kitap. Son olarak Bochow'un sözlerine kulak vererek bitirelim:

"Hiç kimseyi teslim etmeyeceğiz" dedi Bochow sadelikle. Şimdiye kadar tehlikelerden kaçındık. Bu iyiydi, çok iyi. Zeka ve yetenek, şans ve rastlantıyla tehlikelerden kurtulmayı başardık. Bütün bu yıllar boyunca bu yolu izledik. İnsanlığımızı, hayvani bir zekayla koruduk ve savunduk. İçimizdeki insanı, çoğu zaman da derinlerimizde saklamak zorunda kaldık. Öyle değil miydi yoldaşlar? Şimdi, yolumuzun son kısmını yürüyeceğiz; ya özgürlük ya ölüm! Artık kaçınmak olanaksız. Bu odayı terk ettiğimizde artık tutsak olmayacağız. Bu andan itibaren insan olacağız. Bundan sonra ve yolumuzun sonuna varıncaya dek..."

**93. Yılında Şan Olsun Ekim Devrimine
Ekim Devriminin Yolundan Yeni Ayaklanmalar
Yaratmaya!**